Palma, Lucie – Amanţii Din Naxos

Capitolul 1

— Mamă, vino să vezi!

Julia tresări, aşa cum făcea de câteva luni, de fiecare dată când Nathalie o striga „mamă”. Privind silueta zveltă a tinerei fete care îi făcea faţă, surâsul ei fermecător, părul lung şi blond, faţa cu trăsături fine, nu-i venea să creadă că această frumuseţe era fiica ei – prin ce miracol, ea care se simţea în unele privinţe atât de apropiată de adolescenţă, se regăsea astfel mama unei femei?

Nu mai era o fetiţă, nu, ci o adevărată femeie cu farmec tulburător.

Cum trecea timpul! I se părea că abia ieri îşi sărbătorea ea însăşi cei optsprezece ani aici – când alţi optsprezece ani se scurseseră de atunci! Trecizeci şi şase de ani, o fiică de optsprezece primăveri – stranie.

În treacăt spus, această permanenţă a numărului optsprezece în viaţa ei – nu mai era într-adevăr tânără…

— Mamă! Visezi? La ce te gândeşti?

— La timpul care trece, draga mea.

Nathalie ridică din umeri, cu o expresie plictisită.

— La vârsta ta înaintată, la faptul că eşti de câteva zile mama unei tinere fete majore – cunosc refrenul ăsta! În fine, priveşte-te într-o oglindă: eşti superbă! Niciun rid, niciun gram de grăsime în plus! Ţi se pot da douăzeci de ani. De fapt, eşti luată adesea drept sora mea mai mare!

Cu sinceritatea şi graba tinereţii, Nathalie răvăşea starea sufletească a mamei ei. Cu un gest ironic, luă o oglindă mică şi o puse în faţa Juliei. Tânăra femeie nu putu decât să-şi observe imaginea: păr blond ca cel al fiicei sale, dar tăiat mai scurt, încadrau o faţă pe care, într-adevăr,

semnele vârstei nu apăreau. Nimic nu întuneca strălucirea ochilor ei foarte albaştri; pielea ei era netedă, uşor bronzată şi nu prezenta niciun rid.

Ca şi cum urmărea examenul mamei ei, Nathalie coborî cu maliţiozitate oglinda. De data asta, oglinda reflecta corpul Juliei: sânii ridicaţi şi rotunzi, talia zveltă şi coapsele musculoase şi lungi care se ghiceau sub fusta crăpată.

— Ei bine, te-ai liniştit? ironiza Nathalie. Te ţii încă bine!

— Te găsesc foarte nerespectuoasă cu mama ta!

— Este o formă de dragoste... Priveşte ce mi-am cumpărat!

Dintr-o pungă purtând sigla unui celebru stilist japonez, Nathalie scoase un ansamblu de mătase care o făcu pe Julia să scoată sincere exclamaţii de admiraţie. Croit ca un costum bărbătesc dintr-o ţesătură atât de moale încât nu te puteai opri să n-o atingi, într-o nuanţă alb caramel, era pur şi simplu minunat.

— Superb! Trebuie că te-a costat o avere sau, mai exact, mă costă o avere!

— Este un cadou de la Jean-Philippe! o corectă Nathalie cu un zâmbet satisfăcut.

Jean-Philippe, iubitul Nathaliei. Un bărbat tânăr, înalt, brunet, de douăzeci şi cinci de ani, pe care Julia, pentru a fi în întregime sinceră, îl găsea fermecător, dar cam prostănac – timid mai mult sau mai puţin, dar Nathalie îl adora, el îi răspundea la fel şi o copleşea cu cadouri. Cei doi tineri vorbiseră deja despre căsătorie, apartament în comun, şi dacă familia lui Jean-Philippe nu părea să se opună la asemenea planuri, Julia se arăta puţin reticentă. Fiica ei era prea tânără, prea. Prea ce, în realitate? înfăţişarea hotărâtă, aproape

Îndrăzneaţă a Nathaliei nu era decât o aparenţă, şi traducea perfect caracterul tinerei fete. Maturitatea şi inteligenţa îi permiteau să ia în considerare fără dificultate viaţa în cuplu pe care şi-o dorea. Cu toată obiectivitatea, Nathalie avea o seriozitate, o forţă pe care Julia nu-şi amintea s-o fi avut la vârsta ei. Oricum, la vremea aceea, ea era deja căsătorită cu Karl.

— Karl.

Cu sfială, întorcându-se pe jumătate ca să se ascundă mai bine de privirile fiicei ei, pronunţă cu voce slabă numele soţului ei, tatăl Nathaliei. Karl. dragoste la prima vedere care o tulburase pe adolescenta visătoare care era. Totul se petrecuse foarte repede: o căsătorie rapidă, naşterea Nathaliei, trei ani de fericire şi acea dramă groaznică din largul insulei Re.

Accident pe care Julia îl retrăia în fiecare noapte într-un coşmar care o obseda de cincisprezece ani şi pe care nu reuşea să-l alunge din mintea ei. După o zi pe mare în largul Fortului Boyard, se întorceau la St. Martin de Re la bordul unui mic velier al părinţilor lui Karl. Farul din Baleines mătura cu regularitate valurile cu semnalul lui monoton; ei navigau cu vântul în spate, împinşi de briza mării care se înteţea treptat

şi, deodată un val enorm acoperise vasul – un val uriaş, venit din larg, neaşteptat, imprevizibil. Cu toate pânzele întinse, micul vas fusese prins brusc în mijlocul unei veritabile furtuni, cu valuri înalte de câţiva metri.

Ca o palmă violentă, apa plesnise puntea vasului, luând cu ea tot ce găsea în drum; Karl încercase să se prindă de aerometru, dar fusese măturat ca un pai şi aruncat în mare.

Julia se ocupa atunci de aranjarea cabinei plină de prosoape de baie şi resturi de la masa lor. Valul uriaş care făcuse să se ridice vasul asemenea unui cal cabrat o

dezechilibrase. Se rostogolise sub cuşete; capul ei se lovise de masă şi îşi pierduse cunoştinţa.

După ce şi-a revenit, se repezise pe punte. Menţinut de cârma automată, vasul îşi urma drumul în direcţia coastei. Dar cârmaciul lui nu mai era la bord. Julia îl strigase, scrutase valurile luminate de razele portocalii ale soarelui care apunea – în zadar.

Nebună de nelinişte, îngrozită, tânăra femeie coborâse pânzele, pornise motorul, întorsese vasul. Dar degeaba navigase toată noaptea în jurul locului dramei, sprijinită curând de ajutoare, n-au zărit nicio urmă a soţului ei.

Chiar cu trecerea timpului, nu se găsise niciodată corpul lui Karl. Pescarii din St. Maritn i-au explicat Juliei că probabil curentul antrenase fără îndoială corpul soţului ei spre larg. Ancheta de rutină a poliţiei a dus la concluzia că a fost o moarte accidentală prin înec. O îndoială totuşi a rămas gravată în sufletul prea tinerei văduve – o îndoială de care se agăţa cu disperare ca să se ajute să supravieţuiască în primele momente, care s-a destrămat apoi, încetul cu încetul, fără să dispară complet atâta timp cât nu se găsise corpul lui Karl, refuza să creadă cu adevărat în moartea sa. Cine ştie, poate era încă în viaţă, amnezic, ducând undeva o viaţă care nu era a lui? Totul putea fi posibil.

Era o nebunie, Julia recunoştea şi dacă ea credea din ce în ce mai puţin în fantezia ei, continua să lase sistematic pe robotul telefonic, de exemplu, un număr unde Karl ar putea s-o găsească – în cazul când.

După câteva zile de spitalizare la La Rochelle, Julia a închis casa din Insula Re, a vândut vasul şi s-a întors la Paris, unde socrii ei o păstrau pe Nathalie. În faţa copilului, se arătă puternică, preluându-şi rolul de tată care-i revenea de acum înainte, pe lângă cel de mamă.

Dar în realitate, era distrusă – distrusă în interior, spartă ca un porţelan aruncat la pământ de un neîndemânatic.

Şi viaţa continuase, aşa cum continuă pentru cei rămaşi. Julia îşi înecase durerea în muncă. Cabinetul ei de arhitectură de interior prosperase, Nathalie crescuse – anii trecuseră. Ea nu uitase – nu se uită o dramă ca asta –, dar învăţase să trăiască de bine de rău cu amintirile ei.

Niciun bărbat nu venise să-l înlocuiască pe Karl în viaţa ei, dar asta nu-i lipsea. Avea prieteni, unii chiar îi plăceau, dar rareori cedase avansurilor lor: nu se gândea la asta, nu dorea. Apoi, dacă soţul ei Karl revenea, cum şi-ar justifica purtarea?

Această singurătate voluntară a mamei ei o intriga pe Nathalie. Când ajunsese la vârsta de a înţelege, Julia îi povestise totul, cu sinceritatea obişnuită în raporturile lor.

Despre decesul tatălui ei, tânăra nu ştia nimic, dar atunci descoperise importanţa acelui bărbat despre care nu păstra nicio amintire, pe care-l văzuse doar în fotografii, în albume îngălbenite de cât de des fuseseră privite, importanţa pe care Karl o păstra în ochii Juliei. Această fidelitate pentru un dispărut, care ar fi putut s-o facă să zâmbească, sau să facă ironii, dimpotrivă, o bulversase.

În ziua aceea, între mamă şi fiică se ţesuse o legătură suplimentară. Dragostei i se suprapusese stima şi admiraţia, două sentimente care n-aveau decât să întărească înţelegerea lor.

— Îmi vine bine?

Respectând tăcerea mamei sale, căreia îi ghicea fără îndoială motivele, Nathalie îşi scosese blugii şi îmbrăcase costumul de mătase grej a cărui culoare accentua bronzul slab al tenului său.

— Bine, foarte bine! exclamă Julia cu sinceritate.

La fel de rapid cum se îmbrăcase, Nathalie îşi scoase ansamblul şi i-l întinse mamei ei:

— Este al tău, mamă!

— Eşti nebună, scumpa mea! Eu sunt prea.

Ea se întrerupse, şi îşi alunecă mâinile pe şolduri, unde credea că începea să se depună un strat de grăsime. Nathalie ridică din nou ochii la cer:

— Cât eşti de complexată, biata mea mamă! Riduri, celulita – mă întreb ce vei mai inventa? Hai, probează-l fără să mai discuţi!

În realitate, Julia ardea de dorinţa s-o facă din momentul când Nathalie îl scosese din punga ei. De aceea, nu se lăsă rugată mai mult şi scoţându-şi taiorul, îşi puse costumul. În ochii fiicei ei se aprinse curând o luminiţă de surprindere:

— Îţi stă mai bine decât mie! exclamă Nathlaie.

— Nu, draga mea. Vezi bine că.

— Dar uită-te singură!

Tânăra fată o antrenă pe mama ei în camera vecină. Deasupra căminului trona o oglindă mare, în care se reflectă silueta Juliei. Nathalie avea dreptate, ansamblul îi venea minunat. S-ar fi spus chiar că fusese croit special pentru ea. Vesta îi sublinia talia, pieptul şi rămânea mai amplu la nivelul soldurilor. Cât priveşte pantalonul, pensele ascundeau coapsele, dar puneau în valoare fineţea pulpelor şi a gleznelor deasupra cărora se oprea.

Într-o clipă, Julia realiză că într-adevăr acest ansamblu o îmbrăca pe ea cu mai mult farmec şi distincţie decât pe Nathalie; dar, în acelaşi timp, înţelese decepţia la care ar putea ajunge fiica ei dintr-o asemenea evidenţă şi îşi înmulţi rezervele:

— Umerii cad. Pantalonul mă strânge: mi-ar trebui cel puţin două măsuri în plus! Şi nu sunt sigură că această

culoare mi se potriveşte. Am un ten cadaveric!

Nathalie nu se lăsă convinsă. Julia se dezbrăcă în grabă, şi profită să schimbe conversaţia pe un teren mai puţin primejdios:

— Dacă înţeleg bine, ieşi şi seara asta? Să nu te întorci prea târziu: îţi amintesc că mâine plecăm în Grecia!

Zâmbind, Nathalie se aruncă în braţele mamei ei:

— Crezi c-aş putea să uit? De două luni mă gândesc la această excursie! Valizele mele sunt gata, ştiu toate ghidurile pe dinafară. Şi îţi promit că, precum Cenuşăreasa, mă voi întoarce înainte de miezul nopţii!

Astea fiind spuse, Nathalie dispăru. Julia auzi zgomotul apei curgând în cadă, acoperit curând de bubuitul chitarei electrice: după un scurt interludiu clasic, tânăra se pasiona din nou de hard rock.

Julia zâmbi cu indulgenţă. Chiar dacă această muzică nu era tocmai ce prefera ea, nu se simţea în stare să-i interzică Nathaliei să facă să urle combina audio. Tânăra merita să se destindă după eforturile pe care le făcuse ca să reuşească la examenul de intrare la şcoala de Ştiinţe Politice. Timp de aproape două luni, nu mai fusese problema de muzică sau de ieşiri. Nathalie era constrânsă la o viaţă pe jumătate monahală claustrată în camera ei, în faţa manualelor de istorie şi de economie politică.

Această călătorie în Grecia pe care o întreprindeau mâine era o recompensă pentru succesul şi îndârjirea

ei. Un cadou pe care Nathalie îl alesese ea însăşi, spre marea surprindere a mamei ei, pe care o mirase caracterul cultural al acestei expediţii. În realitate, dacă se arătase puţin reticentă în primele momente – perspectiva unei excursii organizată împreună, timp de două săptămâni, cu necunoscuţi nu obligatoriu simpatici îi displăcea – Julia se bucura acum de cele cincisprezece zile

de vacanţă. Va fi cu Nathalie, va descoperi cu ea o ţară pe care amândouă o visau dintotdeauna. Apoi, după munca nebună pe care trebuise s-o facă anul acesta, această vacanţă era binevenită.

Soneria de la uşa de la intrare întrerupse reflecţiile tinerei femei, care se repezi să deschidă. Mutându-se stângaci de pe un picior pe altul, inegalabilul Jean Philippe stătea în prag.

— Bună ziua, doamnă. spuse el roşind ca un puşti.

— Nathalie se pregăteşte.

— Oh, bine, atunci, voi reveni mai târziu. Nu vreau să vă deranjez, doamnă.

Modul acesta de a-i spune „doamnă”, cu gravitate afectată şi respect – ca şi când avea optzeci de ani! Dumnezeule, ce enervant era acest biet tânăr!

Oscilând între înduioşare şi iritare, Julia îl invită să intre. Jean-Philippe se împiedică de ştergător, se lovi de comodă, fu cât pe ce să răstoarne o vază, apoi se aşeză în fine pe o canapea.

— O voi aştepta pe Nathalie, bâigui el.

— Serios? Credeam că ai venit să repari maşina de spălat vase! îl ironiză Julia.

— Este în pană?

În faţa fetei înroşite a tânărului, a solicitudinii lui, îşi regretă imediat gluma deplasată. Trebuia totuşi să se supravegheze: Jean-Philippe ar putea deveni ginerele ei, într-o zi.

— Ce grozăvie! murmură ea cu cruzime.

— Poftim, doamnă?

— Nu, nimic, micul meu Jean-Philippe. Adormi din nou.

Ultimele cuvinte îi scăpaseră. Mental, se scuză. Dar degeaba asculta de raţiune, stângăcia şi pasivitatea lui Jean-Philippe îi apăreau mai apropiate de stupiditatea pură

şi simplă decât de timiditate! Cum putea oare Nathalie, atât de tăioasă uneori, să se ataşeze de un asemenea băiat?

În realitate, Julia se ştia de rea-credinţă, Jean Philippe, inginer strălucit, nu era aiuritul pe care-i plăcea să-l considere. Ea era aceea care-l impresiona.

numai în faţa ei se comporta într-un mod aşa de jalnic. Pentru a-şi ascunde mai bine durerea şi amărăciunea, Julia se dovedea într-adevăr de un dinamism epuizant. Singurătatea ei, obligaţia în care se aflase foarte curând de a lupta cu viaţa, o transformase într-o femeie îndrăzneaţă, de caracter. Cu o vioiciune de spirit niciodată dezminţită, o agerime intelectuală incontestabilă, ea hotăra, transa singură. În jurul ei, toţi se înclinau.

Era fără îndoială această aparenţă severă a personalităţii ei care-l derutase pe Jean-Philippe, îl blocase în această atitudine ridicolă.

Deodată hotărâtă să se facă iertată, îi propuse cu amabilitate:

— Vrei să bei ceva Jean-Philippe?

Această bruscă gentileţe îl tulbură literalmente pe băiat:

— Oh, vă mulţumesc mult, doamnă! Vreau, da. Este atât de cald, afară. Dacă nu vă deranjează, bineînţeles.

— Numai să nu-l verşi pe pantaloni.

Julia îi turnă paharul cerut, şi umplu unul şi pentru ea:

— Nu-l răsturna! nu putu să se oprească să insiste întinzând paharul musafirului.

Primul gest al lui Jean-Philippe fu bineînţeles să ude copios pernele de pe canapea. Julia izbucni într-un râs sonor care-l stresă şi mai mult pe băiat. Înainte ca el să se prăbuşească pe loc, se grăbi să adauge:

— Nu-i nimic. Este apă, nu pătează. Bea repede, va fi mai prudent!

Cu cât arăta mai multă ironie, cu atât se învinuia mai mult. Dar iată, existau oameni care-i stârneau firea ironică, iar Jean-Philippe făcea parte dintre ei. Oricare ar fi fost bunele ei hotărâri, nu se putea împiedica să rostească două sau trei cuvinte care cu siguranţă îl făceau să se simtă prost şi-l împingeau „în greşeală”, ca un jucător de tenis încolţit de un adversar mai tenace decât el, care-şi pierde curând controlul şi-şi multiplică stângăciile.

Jean-Philippe se înecă. Tuşea de-ţi sfâşia inima, când Nathalie îşi făcu apariţia în salon. Tânăra sesiză imediat amploarea catastrofei.

— S-a înecat pentru că i-ai oferit să bea? îi aruncă ea mamei ei.

Julia afişă o mină abătută, cum se cuvenea:

— Îi era sete. explică ea.

Dar hohotul de râs care o cuprinse din nou, o trăda. Ridică din umeri şi murmură:

— Nu mă pot stăpâni!

Apoi părăsi încăperea.

Puţin mai târziu, uşa de la intrare se trântea. Pe locul pe care-l ocupase Jean-Philippe pe canapea, pe partea rotundă lăsată de apa minerală pe pernă, Nathalie lăsase un bilet:

„Ştiu, este uneori ridicol, dar îl iubesc. Şi pe tine te iubesc, deşi câteodată eşti insuportabilă. Pe mâine. La prima oră pregătesc micul dejun. Îţi amintesc că trebuie să fim la aeroportul Roissy la ora unsprezece – nici vorbă de trezit târziu, aşadar! Pupicuri”.

Julia se trezea de obicei în zori, şi avea în schimb mari dificultăţi s-o trezească pe fiica ei. Reaua credinţă a ultimelor cuvinte inversau o situaţie bine stabilită, ceea ce o făcea să zâmbească: Nathalie îl răzbuna pe iubitul ei,

maltratat de mamă.

Capitolul 2

— Vom întârzia, mamă! Ce mai faci acolo?

— Nimic, Nathalie. Absolut nimic. Du-te şi spune şoferului de taxi să aştepte puţin!

Fiica ei se îndepărtă şi Julia rămase singură lângă robotul telefonic. Ceea ce voia să facă nu avea nicio noimă, o ştia; dar iată că, mai mult decât un obicei, devenise un ritual la care n-ar fi renunţat pentru nimic în lume.

Apăsă pe clapa robotului, se gândi puţin, apoi murmură în microfon:

— Bună ziua, vă mulţumesc pentru apel. Lipsesc până pe cinci iulie. Lăsaţi-mi numărul dumneavoastră după semnalul sonor şi vă voi telefona îndată ce mă întorc.

Se întrerupse, zâmbi şi adăugă repede:

— Karl, dacă mă cauţi, Claude ştie unde mă găsesc. Sună-l la birou, te rog.

Claude, un prieten din copilărie al lui Karl, datorită căruia se întâlniseră, pe vremuri. Claude devenise asociatul Juliei la cabinetul de arhitectură de interior.

În urmă cu douăzeci de ani, mergeau în general în compania lui pe insula Re, pentru a face iahting. În ziua dramei, Claude nu-i putuse însoţi, ţintuit în pat de o febră puternică. Julia se întrebase adesea ce s-ar fi întâmplat dacă prietenul lor s-ar fi aflat pe velier cu ei. Ar fi putut să-l prindă pe Karl, să împiedice grozăvia? Ar fi reuşit sa.

Dar la ce bun să rescrii istoria?

Acest mesaj laconic pe care-l lăsase pe robot, destinat exclusiv soţului ei, era mai mult decât inutil, chiar puţin ridicol. Julia era conştientă de asta, la fel cum ghicea că atitudinea ei putea să aibă ceva derutant în ochii altora, a celor care nu ştiau nimic despre drama petrecută şi cunoştea doar numele lui Karl. Orice s-ar fi spus, orice s-ar

fi făcut, ea refuza totuşi să creadă întru totul în moartea unui om al cărui corp nu fusese găsit.

Aceste câteva cuvinte de pe robot mărturiseau că această îndoială persista în ea – şi că dragostea ei nu se va stinge niciodată.

* * *

Boeingul 727 al companiei Olympic Airways decola cu o punctualitate aproape elveţiană. Prin hublou, Nathalie văzu cum dispar lanurile de grâne de pe câmpiile regiunii Île-de-France. Începea vacanţa – prima parte a vacanţei, mai precis, deoarece la întoarcere, tânăra intenţiona să-l întâlnească pe Jean Philippe în casa de vacanţă a părinţilor lui, de lângă Biarritz. Încă nu-i vorbise despre asta Juliei, bineînţeles, preferând să taie scurt orice discuţie, punând-o pe mama ei în faţa faptului aproape împlinit

— Oricum, o mamă putea avea inima să refuze un sejur la prietenii fiicei ei care împlinise optsprezece ani şi reuşise totodată la concursul dificil de admitere la Ştiinţele Politice? Sigur că nu.

Julia observă zâmbetul care lumină scurt faţa fiicei ei. Un surâs poznas, plin de maliţiozitate – surâsul lui Karl, se gândi ea, promiţându-şi să nu întunece acest voiaj prin prea multă nostalgie.

— La ce te gândeşti, draga mea?

Luată pe neaşteptate, Nathalie n-avu timp să improvizeze un răspuns satisfăcător şi-i mărturisi

planul ei. Între mamă şi fiică începea o discuţie care promitea să agrementeze cele trei ore de zbor când o voce le întrerupse:

— Iertaţi-mă. Scaunul acesta este liber?

Un bărbat se afla în picioare în mijlocul culoarului, indicând al treilea fotoliu din rând pe care într-adevăr nimeni nu-l ocupa. Înalt, atletic, dar fără nimic brutal sau

primitiv, le fixa pe rând pe tinerele femei cu ochi de un straniu albastru-verzui punctat cu auriu, plini de agerime.

Uimită, Julia tresărise. Rămase o clipă descumpănită în faţa strălucirii acestor ochi. Ce mult semănau cu cei ai lui Karl, aşa cum îi privea încă în unele seri de descurajare în fotografiile fericirii lor! De altfel, acest necunoscut semăna cu Karl: aceeaşi lăţime a umerilor, aceeaşi prezenţă – chiar farmec. Bineînţeles, bărbatul era brunet şi Karl blond, dar în fine.

— Ah! înţeleg. reluă necunoscutul în faţa tăcerii care se prelungea. Vorbiţi englezeşte?

Julia zâmbi de greşeală, se întoarse scurt spre fiica ei pentru a-i cere părerea ei şi avu surpriza să descopere la Nathalie o tulburare asemănătoare cu a ei. Uimită, tânăra fată îl fixa pe bărbat cu o insistenţă care friza impoliteţea.

— Da, fotoliul este liber, spuse în sfârşit Julia.

Bărbatul schiţa un zâmbet şi se aşeză:

— Vă mulţumesc. Mă numesc Delvaux, François Delvaux... Eram plasat în spatele aparatului, în zona fumătorilor. Dar ca toţi oamenii care au renunţat recent să se intoxice, suport greu fumul altora, şi fiind medic, este şi mai rău.

Doctorul se prezentase cu o simplitate şi o naturaleţe care o încântară imediat pe Julia. În clipa următoare, începură să discute. Delvaux era cardiolog, şef de serviciu într-un mare spital parizian, şi fost mare fumător:

— Inutil să vă precizez că arterele mele coronare s-au bucurat! Oricum, am înlocuit tutunul cu guma de mestecat şi probabil nivelul glicemiei mele va face un salt!

Julia aprecie imediat umorul interlocutorului ei, acest fel pe care-l avea de a râde de toate şi mai întâi de el însuşi. Revenindu-şi din uimire, Nathalie se aplecă pentru a le urmări dialogul. Julia o prezentă noului lor vecin:

— Fiica mea, Nathalie.

— Fiica dumneavoastră?

Exclamaţia era sinceră, reflectând stupefacţia doctorului Delvaux a cărui privire alergă timp de câteva secunde de la mamă la fiică.

— Fiica dumneavoastră? reluă el. S-ar crede.

— Că este sora mea, nu-i aşa? îl întrerupse Nathalie. Este ceea ce spune toată lumea.

Delvaux clătină din cap. Sub licărirea admirativă a ochilor lui surprinşi, Julia simţi că roşeşte într-un fel ciudat – o uşoară jenă, pe care medicul o risipi cu abilitate:

— Permiteţi-mi să vă felicit, doamnă, de a avea o fiică atât de încântătoare. Şi de a fi dumneavoastră însevă atât de frumoasă!

Complimentul ar fi putut să pară exagerat, când traducea adevăratul sentiment al doctorului, care, cu tact, schimbă repede conversaţia asupra unui alt subiect.

— Cunoaşteţi deja Grecia?

— Nu! Va fi primul nostru sejur.

— Am ales o excursie organizată! preciză Nathalie.

— Ce coincidenţă. Şi eu la fel.

Nu le va trebui decât o clipă ca să realizeze că doctorul Delvaux făcea parte din grupul lor de zece participanţi. Doctorul se arătă sincer încântat, şi Julia trebui să recunoască în sinea ei că nici ei nu-i displăcea acest noroc: în câteva minute de conversaţie, avusese într-adevăr posibilitatea să aprecieze caracterul cardiologului. Era fermecător.

nostim şi cultivat – două săptămâni de periplu în compania lui prin Grecia reprezentau o perspectivă plăcută.

— Cred că vom face o călătorie pasionantă, şi în afara potecilor bătute de toată lumea.

Nathalie încuviinţă. Ajutată de o memorie fantastică,

stimulată de recentele revizuiri pentru examenul ei, începu să recite pe dinafară itinerarul lor:

— O zi la Atena mai întâi, apoi Munţii Pindului şi regiunea Epirului – care trebuie neapărat văzută, cum spune pliantul trimis de agenţie! După aceea…

— Stop!

Cu un deget pus pe buzele ei, Julia îi impuse tăcere fiicei sale:

— Nu vreau să ştiu nimic. Acest voiaj trebuie să rămână de la un capăt la altul o surpriză pentru mine!

Delvaux îi aruncă o privire uimită şi neîncrezătoare:

— Să nu-mi spuneţi că aţi pornit în această excursie fără să ştiţi unde vă conduce?

Julia schiţă o grimasă fermecătoare:

— Ei bine, da, doctore! Acest voiaj este ales de Nathalie. A fost pregătit în întregime de ea, şi am toată încrederea.

Era strictul adevăr. Tânăra femeie refuzase să arunce măcar o privire pe documentaţia pe care le-o expediase agenţia de voiaj. Nathalie stabilise singură circuitul lor, alesese hotelurile unde se vor opri. La urma urmei, era cadoul ei, se cuvenea în primul rând ca totul să fie după gustul ei.

— Îmi place modul cum o creşteţi pe fiica dumneavoastră, remarcă doctorul Delvaux. O responsabilizaţi.

De la orice altcineva, această remarcă ar fi putut să pară indiscretă, aproape grosolană. Dar venind de la doctor, părea poate firească Juliei. Nu se cunoşteau decât de câteva minute, şi totuşi vorbeau ca nişte prieteni vechi, depăşind banalităţile de salon ca să abordeze subiecte mai importante.

— Nu procedaţi la fel cu copiii dumneavoastră? întrebă Nathalie.

— N-am copii – de fapt, nu sunt căsătorit.

Aceste ultime cuvinte o uimiră pe tânăra fată. Cu ardoarea celor optsprezece ani, ea exclamă:

— Să nu-mi spuneţi că, seducător cum sunteţi, nu v-aţi găsit încă femeia vieţii!

Julia simţi că se sufocă în faţa impertinenţei fiicei ei.

— Nathalie!

Nathalie realiză ea însăşi îndrăzneala cu care vorbise şi roşi violent. Numai medicul rămase impasibil. Ridică din umeri zâmbind:

— Mulţumesc pentru compliment, domnişoară.

— Iertaţi-o, doctore! spuse Julia. Nathalie este uneori.

— Fermecătoare. Este fermecătoare. Dar spuneţi-mi François, vă rog! Dacă trebuie să petrecem două săptămâni împreună, poate ar fi bine să scurtăm de pe acum formulele de politeţe.

Propunerea lui nu aştepta în realitate niciun răspuns, deoarece continuă imediat:

— Pentru a reveni la subiectul care pare că vă preocupă, tânără domnişoară: nu, într-adevăr n-am găsit femeia vieţii mele. Ca să mărturisesc totul, n-am avut timp. Provin dintr-un mediu modest şi a trebuit să muncesc mult, mai mult decât alţii, pentru a deveni medic, pentru a mă specializa şi să obţin în sfârşit conducerea serviciului meu.

Fără să recurgă la o expunere ostentativă, dimpotrivă, cu aceeaşi simplitate pe care părea s-o pună în toate, doctorul îşi prezentase pe scurt cariera, dându-i de gândit Juliei că nu se înşelase; intuiţia ei era corectă, o excursie în compania acestui bărbat va fi cu siguranţă pasionantă.

— Îmi pare rău. murmură în sfârşit Nathalie, revenindu-şi în fire.

— Pentru ce? Pentru spontaneitatea dumitale? Dimpotrivă, fii mândră – este o calitate care se pierde prea repede, Nathalie. De fapt, îmi dai voie să-ţi spun Nathalie?

— Bineînţeles!

— Şi eu, Julia! spuse Julia întinzând mâna doctorului. Julia Werner.

— Domnul Werner este un bărbat fericit, murmură François strângând mâna tinerei femei.

Sub privirea admirativă a medicului, Julia simţi din nou că roşeşte – dacă nu cumva o tulburase aluzia la Karl?

— Karl, soţul meu, a murit de peste cincisprezece ani.

Spunând asta, simţi un nod în gât, ca de fiecare dată când făcea aluzie la acest trecut tragic. Delvaux îi sesiză emoţia; cu o presiune insistentă a degetelor, îi comunică jena lui.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

O clipă, se priviră în ochi. Ochii mediului îi trădau încurcătura, dar Julia citi în ei altceva, o licărire mai neaşteptată, care îi încălzi în mod ciudat inima – o

atenţie derutantă de sinceritate, provenind de la un bărbat pe care abia îl cunoscuse. O sclipire care părea plină de afecţiune, chiar de tandreţe.

Jena care urmă fu curând risipită printr-o exclamaţie a Nathaliei:

— Văd marea!

Sub aripile avionului, marea se întindea într-adevăr ca o vastă oglindă reflectând razele soarelui. În spate, o linie mai întunecată reprezenta coasta pe care o părăsiseră.

— Mediterana, spuse François. Marea în care s-au scăldat primii zei. De aici a început totul.

Intervenţia putea să pară confuză, dar Julia îi sesiză

semnificaţia. Încerca şi ea aceeaşi senzaţie. Formată la cultura clasică, ştia că pe ţărmurile acestei mări apăruse civilizaţia din care se născuseră. Grecia, ţinta călătoriei lor, era într-adevăr locul unde începuse totul – sau unde totul putea să reînceapă.

Aeroportul Eleniko semăna cu toate aeroporturile din lume, cu mirosul obişnuit de kerosen, dincolo de

care însă se simţeau plutind în aer efluvii florale şi miresme subtile – parfumul Mediteranei.

În hol, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu faţa brăzdată de riduri şi tăbăcită de soare, aştepta sub un panou. Irman, se prezentă el, va fi ghidul grupului timp de două săptămâni de excursie. Julia şi cu el se simpatizară pe loc. El puse stăpânire cu autoritate pe valiza tinerei femei, şi-i rezervă cel mai bun loc în faţa microbuzului care-i va conduce la hotelul lor.

— Staţi lângă mine… Vă voi povesti secretele Atenei!

Julia se instală prin urmare lângă ghid; François şi Nathalie se aşezară în spatele ei. Ceilalţi membri ai grupului, în majoritate cupluri de treizeci de ani, pe fotoliile rămase.

Hotelul „Marea Britanie”, din piaţa Sindagma, era incontestabil unul dintre cele mai elegante din oraş, după cum afirmă Irman. De la ferestrele camerei celor două femei, se zărea faţada vechiului Palat Regal, devenit apoi sediul Parlamentului, tencuit într-un ocru roz în jocul luminii. Celebrii infanterişti, santinelele îmbrăcate în uimitoarele lor fustanele şi cu saboţii lor cu pampoane, se plimbau prin faţa palatului într-un fascinant balet de automate văzut de mii de ori la televiziune, dar care aveau aici o strălucire deosebit de autentică.

Dincolo de el, profilându-se pe cerul albastru al Atenei, se putea zări vârful coloanelor Parthenonului.

Julia cercetă camera, în realitate un apartament compus dintr-un salon, o cameră spaţioasă şi o sală de baie în marmură unde apartamentul ei parizian ar fi încăput în întregime. Prosoapele mai mari decât un cearşaf, robinetele de alamă aurită constituiau un decor de un lux demodat, dar uluitor.

Cu un aer fals furios, Julia se întoarse spre Nathalie:

— Mă întreb dacă am făcut într-adevăr bine să te las să organizezi voiajul! Toate astea mă vor costa o avere!

Nathalie zâmbi, atinse în treacăt marmura de pe una din mesele de toaletă:

— Dacă aş fi în locul tău, draga mea mamă, aş profita liniştită de tot acest confort. Cine ştie ce-ţi rezervă ziua de mâine? Poate vei dormi într-o casă primitivă, chiar cu pământ bătătorit pe jos. sau într-un staul, pe paie.

— N-o să-mi faci asta!

Un hohot de râs ironic al fiicei ei potoli neliniştea Juliei:

— Nu, mamă! Este adevărat că acest hotel va fi cel mai luxos din călătoria noastră, dar restul timpului vei putea totuşi să dormi într-un pat confortabil.

Nathalie se întrerupse o clipă. Faţa ei redeveni serioasă, şi pe un ton mai grav, reluă:

— Ce părere ai despre doctorul Delvaux?

Întrebarea o tulbură pe Julia prin aspectul ei neaşteptat pe de-o parte, dar pe de altă parte prin tot ceea ce subînţelegea în mintea fiicei sale. De aceea, răspunse cu altă întrebare:

— Şi tu, ce părere ai?

— Are farmec.

— Dar altceva?

Nathalie ezită, şterse de pe marginea cadei câţiva stropi, care nu existau decât în imaginaţia ei, apoi se lansă în felul ei obişnuit, direct şi sincer:

— Ei bine, dacă ar avea zece ani mai puţin, n-aş spune nu.

Această mărturisire fu ca o lovitură în inima Juliei, deoarece o constrângea să formuleze o senzaţie abia conturată în timpul zborului: Nathalie n-ar spune nu unei aventuri cu Delvaux – şi Julia trebuia să admită că, pentru prima dată după optsprezece ani, nu mai era insensibilă la farmecul unui bărbat.

Fiica ei o privea cu gravitate. Ce putea să citească oare pe faţa ei? O cunoştea destul de bine ca să

sesizeze motivul emoţiei ei? Julia simţi că roşeşte. Din fericire, Nathalie nu-şi dădu seama, fiind preocupată de propria ei tulburare.

Julia îşi reveni, forţându-se să glumească:

— Dar nu l-am întâlnit decât de câteva ore!

— Este suficient pentru a şti dacă un bărbat îţi place, nu? Tânăra femeie nu putu decât să încuviinţeze. Da, câteva ore sunt suficiente. Câteva secunde, chiar. Nu fusese atrasă de doctor de la prima privire? Dar asta n-ar putea niciodată să-i mărturisească fiicei ei.

— Ce trebuie să fac, mamă?

Julia ridică din umeri în semn de neştiinţă. Problema, de data asta, nu o privea decât pe Nathalie. Putea să şi-o pună singură – fără să găsească de altfel răspunsul.

— Ce trebuie să fac?

— Aşteaptă. Aşteaptă şi vezi. Trebuie să laşi să treacă timpul, să eviţi să grăbeşti evenimentele şi să te arunci cu capul înainte într-o poveste care poate este condamnată să se termine repede.

Aceste sfaturi erau pură înţelepciune. O prudenţă de care Julia va ţine ea însăşi seamă.

Ca un semn al destinului, se auzi soneria telefonului. Julia ridică receptorul:

— François Delvaux, la aparat! Voiam să vă propun o plimbare până la piaţa Omonia, aşteptând excursia la Parthenon cu prietenul nostru Irman.

Recunoscând vocea cardiologului, inima Juliei începuse să bată mai repede. Dar îşi stăpâni emoţia şi încuviinţă liniştită:

— Cu plăcere!

— Ei bine, întâlnirea în cinci minute în hol!

Închise telefonul, se întoarse spre Nathalie şi-i zâmbi maliţios:

— Doctorul Delvaux ne-a invitat la o plimbare pe străzi. Dar pot să-i spun că eşti obosită, dacă preferi să rămâi aici! Vrei să-l sun ca să te scuz?

Nathalie sări în sus, ameninţând-o pe mama ei cu un deget răzbunător:

— Dacă faci asta, n-o să-ţi mai vorbesc cel puţin un secol!

Capitolul 3

Julia, Nathalie şi François vorbiră puţin, în timpul plimbării lor, ocupaţi în întregime de primul lor contact cu Grecia, cu Atena. Uneori, privirile lor se încrucişau, schimbau un zâmbet, o clipire, într-o ambianţă de caldă complicitate.

De la piaţa Omonia, populată şi agitată, primul contact cu Orientul fascinant, reluară drumul spre piaţa Sindagma şi hotelul lor, trecând prin Kendriki Agora, celebra piaţă centrală. Spectacolul din această imensă piaţă era extraordinar, descumpănitor. În mirosul ameţitor de mirodenii, o întreagă mulţime colorată discuta, se certa, râdea în jurul tejghelelor măcelarilor, a coşurilor pline de legume oferite de ţăranii din împrejurimi.

Puţin mai departe, erau negustorii de ouă; şi mai departe, aurarii.

François Delvaux se opri în faţa inventarului unuia dintre ei, în realitate o simplă scândură din lemn pe care erau prezentate mici lanţuri de aur încântătoare. În timp ce Julia şi Nathalie admirau bijuteriile, doctorul indică una din piesele prezentate, şi începu să discute cu vânzătorul, într-un ciudat amestec compus din câteva cuvinte greceşti pe care le găsise într-un ghid turistic, unele franţuzeşti, englezeşti şi mai ales din puterea gesturilor.

Ca şi în Maroc, Turcia sau chiar în Italia, tocmeala făcea aici într-adevăr parte integrantă din comerţ. A plăti fără să clipeşti suma cerută iniţial de negustor era aproape o insultă. Obiceiul cerea lungi tratative, şi o lentă apropiere de un preţ mediu satisfăcând cele două părţi.

În acest joc începu să se angajeze Delvaux, spre marea bucurie a Juliei şi a fiicei sale care îşi păstrau cu greutate aerul serios în faţa mimicii expresive a cardiologului, tiradelor franco-greco-engleze, şi expresia hilară a negustorului. Tranzacţia se încheie în fine la al treilea preţ cerut în prealabil: François scoase drahmele lui şi negustorul îi întinse două lanţuri de prins la gât, făcute din bobiţe mici de aur prinse între ele.

— Sunt încântătoare! exclamă Nathalie, admirând bijuteriile din mâna lui François.

Julia aprobă, plăcut impresionată de lucrătura giuvaiergiului, de fineţea şi rigurozitatea lui. Chiar dacă era departe de creaţiile artiştilor din piaţa Vendôme, în simplitatea sa, acest mic lanţ nu vă urâţi gâtul celei mai frumoase femei.

— Da, este într-adevăr frumos! repetă Nathalie. Este pentru.

Se opri brusc, dar, ca şi Julia, François nu putea să nu înţeleagă sensul întrebării întrerupte. „Este pentru cine?” ar fi vrut să întrebe tânăra fată, cu o indiscreţie pe care o explicau entuziasmul şi tinereţea sa.

Discret, dar destul de tare pentru ca ea să înţeleagă semnificaţia acestui gest, Julia îi ciupi braţul. Nathalie îi adresă mamei sale o privire pocăită. Orice înţelesese fără îndoială, François nu reacţionă şi, fără să adauge nimic, vârî cele două lanţuri de aur în buzunar.

— Trebuie că este timpul, acum, să-l întâlnim pe Irman la hotel! spuse el vesel.

La ora şase, după această primă după-amiază de libertate, începea într-adevăr adevăratul lor voiaj. Era prevăzut – acesta era chiar spiritul acestui periplu – ca

grupul să călătorească în afara drumurilor năpădite de hoarde de turişti, nu va vizita decât locuri şi oraşe mai puţin frecventate.

Dar, cum le explicase Irman în microbuz, când îi conducea de la aeroport la hotelul „Marea Britanie”:

— Nu poţi totuşi să vii la Atena fără să vezi apusul de soare de pe Parthenon!

Acesta era aşadar programul acestei seri: o scurtă excursie pe Acropole pentru a admira faimosul apus de soare, urmat de o cină într-o tavernă din Pireu.

— Nu o capcană pentru turişti! precizase Irman. O adevărată tavernă tipică, aparţinând vărului meu Georgiou!

Această primă zi pe pământul Greciei îşi ţinuse toate promisiunile. Spre ora şase şi jumătate, Parthenonul începea să se golească de haita de turişti germani care-l invadau zilnic şi în acest calm relativ grupul putuse să străbată somptuoasele ruine de pe Acropole, sub comanda vorbăreţului şi pasionantului Irman.

François Delvaux se ţinea constant în preajma celor două femei, acordându-le egală atenţie. Ca şi în timpul plimbării prin oraş, totuşi, vorbiseră puţin, uimiţi de minunăţiile pe care le descopereau.

Irman nu minţise, apusul de soare pe Parthenon era un spectacol feeric. Scăldate într-o lumină portocalie, cele patruzeci şi şase de coloane îşi întindeau umbra maiestuoasă în direcţia Căii Sacre. O tăcere aproape religioasă domnea acum pe aceste ruine unde se rugau pe vremuri oamenii zeilor Olimpului, întreruptă doar de suflul vântului care se stârnise. La baza colinei, casele vechiului cartier Plaka, vechiul oraş roman din care nu mai rămăseseră decât Arcul lui Hadrian şi templul lui Zeus, păreau mii de câini adormiţi veghind somnul zeilor lor aţipiţi.

— Acest loc nu este făcut pentru simplii muritori, murmură François, ca pentru el însuşi. Totul se poate întâmpla, în această ţară.

Justeţea acestei păreri, care coincidea cu gândurile ei, o emoţionase pe Julia. Mărimea colosală a acestor locuri chema într-adevăr la umilinţă. Nimic din ce vedeau aici nu era la scară umană. Simpli muritori, cum spunea Delvaux, nu erau decât nişte jucării în mâna zeilor.

Impresia că orice putea surveni, senzaţia că aici totul devenea posibil era într-adevăr atât de puternică încât o subjugară pe Julia, tulburată până într-atât încât o părăsi orice alt gând.

Pe scurt, se întorsese spre Nathalie. Dar tânăra fată părea captivată nu numai de explicaţiile ghidului lor impasibil, ci şi de misterul de nepătruns care se degaja din acel loc. Julia îşi privise apoi unul după altul camarazii de călătorie: toţi păreau interesaţi, atenţi, dar fără îndoială nu captivaţi de atmosfera ciudată a locurilor. Numai François îi întâlnise privirea, însoţită de un surâs care o făcu să creadă că acesta înţelesese motivele tulburării ei.

Puţin mai târziu, în timp ce ea întârzia nu departe de Cariatide, el i s-a alăturat. Luându-i braţul, afirmase:

— Nu vă temeţi de nimic, Julia. Acest pământ este

magic, dar nu malefic. Soarele şi cerul albastru cheamă fericirea.

— Dumneavoastră, un medic, un om de ştiinţă, credeţi deci în acest gen de vrăji?

— Bineînţeles! Dumneavoastră nu?

Ea nu răspunsese. Nathalie îi observa de departe. Abandonând braţul lui François, Julia revenise la fiica ei.

Cina în taverna vărului lui Irman fusese veselă, alungând emoţia încercată pe Acropole. Nu totul în faimoasa tavernă a vărului Georgio era poate atât de autentic aşa cum afirmase Irman – Julia se îndoia, de exemplu, că cei doi cântăreţi la buzuki care animaseră seara, o făceau cu tot atâta regularitate pentru pescarii din Pireu, dar descoperirea bucătăriei greceşti îi înlăturase toate reticenţele.

Salată de castraveţi cu maioneză şi usturoi, frunze de viţă umplute cu orez, peşte fript, piure de năut, erau într-adevăr tipice!

Noaptea la Atena este plină de viaţă, şi numai spre miezul nopţii, după un ocol prin Piaţa centrală, la fel de animată seara ca şi ziua, grupul se întorsese la hotel. François Delvaux le salutase pe cele două femei, apoi urcase în camera lui. Julia şi Nathalie mai discutaseră câteva minute cu Irman programul zilei următoare, înainte de a-şi lua rămas-bun la rândul lor.

Acum, culcate în paturile alăturate, vorbeau ca două liceene în dormitorul comun, schimbând impresii entuziasmate:

— Înţelegi că ideea mea de a vizita Grecia n-a fost atât de rea! afirmă Nathalie.

— M-am îndoit vreodată?

— Nu, este adevărat. Pentru cine crezi că erau, după părerea ta?

Nathalie sărea de la una la alta cu o uşurinţă surprinzătoare. Obişnuită, Julia reuşea de obicei s-o urmărească, dar în această seară, obosită fără îndoială de ziua încărcată, se simţea mai puţin capabilă să înţeleagă:

— Ce anume pentru cine să fie?

— Lanţurile de aur.

Cele două lanţuri cumpărate de doctorul Delvaux! Dacă Julia uitase acest episod de puţin interes, Nathalie părea să-i acorde multă importanţă, ceea ce trăda interesul ei pentru medic.

Îndrăgostită, Nathalie?

— Oh, nu. Nu asta! murmură Julia.

Pentru ea, era brusc ca o revelaţie – confirmarea, mai precis, a unui fapt pe care îl întrezărise, dar căruia nu-i acordase prea multă importanţă. Nathalie se îndrăgostise de medic! La prima vedere, aşa cum se întâmplă la douăzeci de ani. Brutal, nechibzuit, dar atât de imperios încât pasiunea devine devorantă, obsesivă.

Nathalie, înnebunită de dragoste pentru François. Nu, Julia nu voia să creadă. De vreme ce.

Îşi prinse capul în mâini, copleşită de ceea ce descoperea despre ea însăşi, în adâncul sufletului ei. În semiîntunericul care domnea în cameră, Nathalie nu-i văzu din fericire gestul.

De vreme ce. reluă ea mental, forţându-se să formuleze cu claritate ceea ce ghicea.

De vreme ce nici ei François Delvaux nu-i era indiferent!

— Dumnezeule.

Din moment în moment, tabloul care se schiţa în faţa ochilor ei devenea mai sumbru, mai îngrijorător. Părea deodată că această ţară însorită şi primitoare în care abia debarcase, lua pentru ea forma unei capcane – o plasă care se va închide curând peste ei, peste trioul pe care-l

formau. Atunci, orice s-ar putea întâmpla.

Numai dacă.

— Nathalie! Dacă ne-am întoarce la Paris?

Fiica ei se ridică pe pernele ei şi o privi uimită:

— Să plecăm? Dar de ce? Eşti nebună, mamă! De-abia am sosit. Apoi, este François. Aşteaptă să vezi, m-ai sfătuit adineauri. Cred că sunt foarte dornică să văd ce se va întâmpla!

— Fără îndoială nimic bun! replică Julia, dar cu voce atât de scăzută încât Nathalie n-o putu auzi.

Urmă un moment de tăcere în cameră, pe care o rupse veselă tânăra fată:

— Ce idee ciudată, mamă! Tocmai mi-ai spus că ţi-a plăcut foarte mult această primă zi, şi acum vorbeşti de întoarcere. Ce te-a găsit, aşa deodată?

— Nimic, nimic. Eu. Poate sunt puţin obosită. Noapte bună, draga mea!

Se întoarse, prefăcându-se somnoroasă, hotărâtă să întrerupă această conversaţie.

Într-adevăr, cum să răspundă sincer la întrebările Nathaliei? Cum să-i explice această bruscă dorinţă care o cuprinsese să abandoneze totul şi să se întoarcă la Paris înainte de a nu fi prea târziu – cum să-i explice toate astea fără să trădeze secretul pe care-l purta de acum înainte în adâncul inimii.

Cum să-i spună fiicei ei că şi ea se simţea atrasă de François?

Trecuseră cincisprezece ani de la moartea lui Karl. Cincisprezece ani de singurătate, dar care n-o apăsase nicio clipă, rămânând mereu cu amintirea vie şi puternică a soţului ei. După aceşti cincisprezece ani, o atrăgea, în sfârşit un bărbat, făcând să renască în ea dorinţe şi impulsuri uitate – şi soarta voia ca tocmai de acest bărbat fiica ei să se îndrăgostească.

Doctorul Delvaux avea dreptate. În această ţară unde crescuseră zeii, orice se putea întâmpla. Oamenii, aici, nu erau decât jucării ale puterilor care-i depăşeau.

— Jucării în mâinile zeilor.

Soluţia se impunea: să plece, să rupă vraja înainte de a fi prea târziu. S-o smulgă pe Nathalie de sub influenţa lui François, s-o înapoieze lui Jean-Philippe pe care ea nu-l aprecia, dar care îi apărea deodată ginerele ideal – şi să scape ea însăşi din această dramă care ameninţa înainte ca plasa să se închidă, să-i prindă pe toţi.

Un bărbat, două femei – ca într-un vodevil întors pe dos. Dar Julia refuza să joace această piesă.

Deoarece un destin malefic intervenise, făcând două rivale: mamă şi fiică, era important să împiedice ridicarea cortinei. Să încerce totul ca această comedie să nu se transforme într-o tragedie antică sub soarele Greciei.

— Dormi, mamă? întrebă Nathalie.

Julia scoase un mormăit care nu însemna nimic, dar suficient pentru ca fiica ei să reia:

— Nu poţi să ştii cât sunt de fericită de această excursie! Fericită şi în acelaşi timp puţin temătoare. Mi-ar plăcea să cunosc viitorul, să ghicesc ce ne va aduce!

La această întrebare, numai antica Pitia ar fi putut răspunde, ea care citea viitorul în apele unui izvor magic.

— Trecem prin Delfi?

— Credeam că etapele acestei excursii, trebuia să rămână o surpriză pentru tine?

— Da, ai dreptate.

Urmă o nouă pauză în conversaţie. Julia speră o clipă că Nathalie adormise, visându-l pe François, dar din păcate tânăra nu părea hotărâtă să adoarmă:

— Ce vă spuneaţi, mai devreme?

Era inutil să întrebe ce însemna acest plural.

— Când, mai devreme? se mărgini să întrebe Julia.

— Pe Acropole. Mergeam spre Erehterion şi rămăseseţi puţin în urmă. Despre ce vorbeaţi?

— Despre destin.

Răspunsul o surprinse pe Nathalie. Julia auzi foşnetul cearşafurilor aruncate. Părăsindu-şi patul, tânăra se strecură lângă mama ei, regăsind obişnuinţa copilului pe care o părăsise de mulţi ani. Trebuia să fie tulburată de această poveste! se gândi Julia. Îndrăgostită de Delvaux – agăţată ca un drogat de otrava lui.

— Nu vrei să dormi? mormăi Julia.

Dar această manevră fu în zadar. Nu, Nathalie n-avea nici cea mai mică dorinţă să doarmă. Voia să ştie.

— Ce înseamnă să vorbeşti despre destin?

Cât îi era de greu să rezume în câteva cuvinte senzaţiile încercate străbătând ruinele Parthenonului! Totul era impalpabil, atât de vag – dar în acelaşi timp atât de puternic.

— Nu ştiu, eu. se încurcă Julia. Vorbeam despre. viitor!

— Se gândeşte la viitor? Se gândeşte la mine, aşadar, cum mă gândesc şi eu la el!

„Îndrăgostiţii sunt singuri pe lume” spune dictonul. Nathalie era dovada vie. Pentru ea, totul se învârtea de acum înainte în jurul lui Delvaux. Julia se înfioră, speriată de forţa sentimentelor fiicei ei, de puterea lor. Aspectul lor inevitabil. Trecând peste propriile ei sentimente, era important să acţioneze rapid pentru binele Nathaliei, ca să evite s-o facă să sufere inutil.

Deoarece o plecare precipitată părea imposibilă – într-adevăr, în ce fel s-o justifice? Cum s-o impună tinerei fete? va proceda altfel. Spărgând abcesul.

Chiar mâine, va vorbi cu François Delvaux.

Plecarea era fixată pentru ora opt dimineaţa, şi Julia şi Nathalie trebuiră să-şi facă în grabă toaleta, să-şi pregătească bagajele şi să-şi ia micul dejun pe terasa camerei lor, ca să nu întârzie.

Volubilul Irman îşi aştepta grupul în faţa microbuzului. În timp ce şoferul se ocupa de bagaje, ghidul îşi număra oamenii:

— Şapte, opt, nouă. Lipseşte cineva.

— Eu! exclamă respirând greu Delvaux, sărind în vehicul. Îmi pare rău, am dormit destul de prost.

Spunând asta, îşi salută colegii cu un gest circular, înainte de a se aşeza pe un loc liber, în fund.

— Nici măcar nu m-a privit! şopti Nathalie mamei ei.

Într-adevăr, cardiologul nu păruse să acorde mai multă atenţie celor două femei decât celorlalţi pasageri. Acum, adâncit în fotoliul lui, citea ghidul.

Această atitudine distantă, indiferentă, rănise sensibilitatea Juliei, cum observă şi Nathalie. Dar tânăra femeie nu spuse nimic. Dimpotrivă, prinse un pretext pentru a murmura:

— Poate că-ţi faci prea multe idei, draga mea.

Vocea ei tremura. Detesta ce era pe punctul să facă.

O făcea să se gândească la una dintre acele femei geloase şi meschine, încercând să torpileze fără să lase

Impresia fericirea celei mai bune prietene. În timp ce nu era vorba decât despre binele copilului ei.

Binele copilului ei. Dar unde începea fericirea Nathaliei, şi unde se oprea gelozia pe care nu se putea stăpâni să n-o încerce?

Din nou, şi mai mult decât ieri seară, Julia simţea că se închide capcana asupra ei. Trebuia să discute cu François, şi încă repede!

— Mă iubeşte. Sunt sigură că şi el mă iubeşte. sfârşi prin a spune Nathalie.

Julia nu răspunse.

Un mic avion particular îi aştepta la aeroport, ca să-i ducă într-o oră de zbor până la orăşelul Kalambaka, la poalele Munţilor Pindului, cu celebrele lor vârfuri stâncoase în vârful cărora erau clădite mănăstiri inaccesibile.

Norocul fu de partea Juliei. Un loc era liber în cabina pilotului. Irman i-l propuse celei mai tinere din grup: Nathalie, care se grăbi să accepte, permiţându-i astfel mamei să se aşeze lângă doctorul Delvaux.

Aşezându-se lângă medic, Julia îşi stăpâni cu greu un frison de emoţie. Din punct de vedere fizic, François o tulbura. De vreme ce nu se întâmplase nimic între ei, legăturile lor rezumându-se la conversaţii aproape banale, la câteva atingeri uşoare, se simţea mai atrasă de acest bărbat decât toţi cei pe care îi întâlnise în timpul celor cincisprezece ani.

În mintea ei se aprinse semnalul roşu al pericolului: lucrurile erau mai grave decât se temea. Asta impunea o urgenţă.

— Ai dormit bine, Julia?

Cu un gest, tânăra femeie înlătură această întrebare convenţională. Nu dispunea decât de puţin timp, şi n-avea răgazul să vorbească despre ploaie, sau despre frumuseţea peisajului.

Ajuns în capătul pistei, pilotul acceleră. Avionul se punea în mişcare în lungul bandei de bitum, când Julia spuse cu jumătate de voce:

— Nathalie s-a îndrăgostit de dumneata, François!

— Ce spui?

— Nathalie.

— Am auzit, am auzit. Dar este imposibil, Julia! Nu trebuie!

Julia se învinui, se urî, dar reacţia speriată a lui Delvaux o bucură, ca o dovadă că răul încă nu era făcut.

— Totuşi, aşa este.

— O să-i vorbesc!

— Nu-i face rău, te rog! Este o copilă, nu vreau să sufere.

Delvaux ridică din umeri:

— Bineînţeles, Julia. Nu te teme. Dar trebuie să-i explic că.

Doctorul se întrerupse, o privi lung pe Julia care, cu inima bătându-i mai repede trebui să-l încurajeze ca să continue:

— Să-i explici ce?

— Că pe dumneata te iubesc, Julia. Nu pe ea – pe dumneata!

Capitolul 4

Juliei i se păru deodată că pilotul pierduse controlul aparatului. Avionul cădea în picaj, se răsucea. Inima ei începea să bată într-un ritm îndrăcit. Se agăţă de braţul fotoliului, inspiră adânc, şi în fine, îndrăzni să-şi întoarcă privirea spre doctorul François Delvaux:

— Poftim?

Medicul zâmbi, descoperind cei doi incisivi superiori, uşor depărtaţi – semn fericit, se gândi maşinal tânăra femeie. Un mănunchi de riduri fine pornea de la colţul ochilor, urcând spre tâmple, unde câteva fire de păr cărunt aduceau o notă de farmec. Cu o privire întrebătoare, o fixă pe Julia cu un amestec de umor şi înduioşare:

— Am spus că sunt îndrăgostit de dumneata, doamnă Werner.

— Dar.

— Ştiu! Este imposibil! Trăieşti în cultul soţului dumitale. Ai o fată care, în plus, după părerea dumitale,

este nebună după mine – pe scurt, totul se opune în teorie ca dragostea mea să se concretizeze într-o zi. Şi totuşi, aşa este: te iubesc, Julia!

Primul moment de stupefacţie trecut, Julia simţi un adevărat val de bucurie, de fericire, lovind-o din plin. Încercând să-şi ridice şuviţa blondă care-i cădea pe frunte pentru a-şi veni în fire, observă că-i tremura mâna, semn evident că era tulburată.

François o iubea – i-o mărturisise, cu simplitatea şi francheţea pe care le punea în toate. O iubea. Şi asta n-o jena deloc, n-o şoca, nu-i rănea nici pudoarea nici fidelitatea ei pentru trecut. Pentru prima dată de atâţia ani, accepta fără scrupule admiraţia, afecţiunea unui bărbat. Mai mult încă, recunoştea fără ruşine sau remuşcări, că sentimentul puţin vag, încă nedefinit, pe care îl încerca pentru el semăna cu dragostea.

Încet, mâna lui François veni să se aşeze peste a ei. Degetele cardiologului le strânseră pe ale ei, amestecându-se cu ele. Julia rămase nemişcată. Pasivitatea sa era ca o mărturisire, răspunsul pândit de Delvaux. Într-o şoaptă, el repetă:

— Te iubesc, Julia.

Cât de plăcut sunau aceste cuvinte în urechile ei! Închise ochii, atentă la respiraţia lui François pe gâtul ei, la mângâierea degetelor lui pe braţul ei.

Atentă la prezenţa lui. Întoarsă în întregime către el.

— Te iubesc. repetă el.

Tulburată, nu mai reuşi să păstreze acea rezervă puţin rece care era de obicei apărarea şi scăparea ei. Capul îi căzu pe umărul vecinului. Nu-i mai păsa de acum înainte că pot fi văzuţi de tovarăşii lor de călătorie. Nu se temea nici că Nathalie s-ar putea întoarce brusc şi să-i surprindă în această postură tandră. Nimic, nimic n-o mai interesa, decât acest bărbat de lângă ea.

— Şi eu te iubesc! murmură ea într-un suspin.

El o iubea, ea îl iubea – totul ar putea, ar trebui să fie frumos şi vesel, dar aşa cum norii acoperă brusc un cer de vară, lunga listă a obstacolelor din drumul lor începu deodată să defileze în mintea tinerei femei. Nu se putea abandona acestei fericiri atât de noi, să se arunce cu capul înainte într-un viitor care părea trandafiriu. N-avea nici dreptul, nici răgazul. Cu aspra lui francheţe, Delvaux avea dreptate: totul se opunea dragostei lor. Începând cu fericirea fiicei ei.

Brusc, Julia se ridică, îşi smulse mâna din strânsoarea medicului. Vocea ei era nesigură, dar hotărâtă, când întrebă:

— Şi Nathalie?

Să-şi clădească un viitor în detrimentul speranţelor Nathaliei, îi era imposibil. Asta ar fi însemnat să renege, să mătură dintr-o lovitură toată viaţa ei de corectitudine. Şi nu se poate construi nimic solid pe trădare.

— Este fiica mea, François… fiica mea. O iubesc mult. Ea este toată viaţa mea!

— Ştiu. Dar.

El se întoarse spre hublou, oferind tinerei femei profilul lui încontre-jour. Nasul lui drept, bărbia pătrată indicau un caracter voluntar, o îndârjire în muncă şi o inteligenţă pe care o confirmau fruntea lui înaltă şi degajată.

François ezita să continue, era evident. Părea că-şi caută curajul să-şi sfârşească fraza în contemplarea cerului albastru care înconjura avionul.

În fine, după câteva secunde, îi făcu din nou faţă Juliei. Orice urmă de ironie, de amuzament dispăruse de pe faţa lui care exprima numai agresivitate şi seriozitate:

— Dar mi-au trebuit patruzeci de ani să te găsesc,

spuse el rostind răspicat cuvintele. Patruzeci de ani. Este mult, patruzeci de ani de singurătate. Şi amintirea acestui timp pierdut nu mă încurajează să mă dau bătut!

— Asta ce înseamnă?

— Pe dumneata te iubesc – nu pe ea. Să te dai în lături, să fugi de mine, nu va schimba cu nimic situaţia. Ea are douăzeci de ani şi eu patruzeci.

— Multe cupluri trainice prezintă o asemenea diferenţă de vârstă!

François schiţă agasat o ridicare din umeri:

— Evident! Dar ei se iubesc. Or, dacă o găsesc pe Nathalie fermecătoare, adorabilă, proaspătă şi inteligentă, eu nu sunt pentru atâta lucru îndrăgostit de ea! Sacrificiul dumitale ar fi inutil, fiindcă nimic nu are putea surveni între ea şi mine!

Raţionamentul era de necontestat. La această constatare, dincolo de faptul că dragostea nu era posibilă, se gândi că pe Nathalie o va face fără îndoială să sufere imaginea bărbatului de care se credea îndrăgostită în braţele mamei ei.

— Ea nu va suporta să ne vadă împreună.

— De unde ştii?

Din nou, obiecţia lui François era judicioasă. Cum să prevadă reacţiile Nathaliei, a cărei comportare era

ea însăşi atât de fantezistă? îndrăgostită pătimaş de Jean-Philippe ieri, abia îi ieşise în cale Delvaux şi-şi uita deja pasiunea din ajun! în realitate, avea optsprezece ani, vârsta elanurilor şi entuziasmului subit pentru cineva. Vârsta nebuniilor, a înflăcărărilor care pot să dureze, dar şi a răzgândirilor neaşteptate.

În aceste condiţii, este greu să-i prevezi gândurile şi acţiunile.

— Nu vreau să fie nefericită! insistă Julia

— Pentru a trăi fericiţi, să trăim ascunşi, recită

Delvaux. Să nu bruscăm nimic, să lăsăm timpul s-o facă – avem două săptămâni în faţa noastră.

Două săptămâni, într-adevăr. Cincisprezece zile de mare risc, timp în care va trebui să-şi supravegheze fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare privire. Să-şi controleze acest impuls care o va împinge cu siguranţă să ia mâna lui François, să se reţină să nu-i vorbească decât lui, să meargă fără încetare alături de el, în umbra lui.

— Va fi dificil!

Dar fericirea merita acest preţ.

Fericirea. Lucidă, Julia realiză cu ce viteză fantastică se schimba cursul vieţii ei, că lua fără

Îndoială o turnură decisivă. Ieri încă, era singură, trăind cu amintirea unui bărbat pe care îl iubise mai presus de orice, incapabilă să se gândească la altcineva decât la el. Şi apăruse François. În câteva clipe, o privire, trei cuvinte şi totul se răsturnase. Îi trebuise o zi întreagă ca să realizeze ce se întâmpla; discuţia cu Nathalie în ajun, şi conversaţia de acum, în gălăgia motoarelor micului avion încheiaseră treaba. Acum, ştia mai mult, îndrăznea să formuleze clar ceea ce i se întâmpla.

Da, era îndrăgostită de François! Nu, nu-l uitase pe Karl, dar astăzi înţelegea că nu se poate trăi o veşnicie cu amintirea unui dispărut. Chiar dacă nu se găsise niciodată corpul soţului ei, să creadă că poate trăia în altă parte, se dovedea o utopie. Erau poveşti, basme din acelea scornite ca să-şi dea curaj.

Timp de cincisprezece ani, această speranţă fantastică o susţinea. Acum, se cuvenea să întoarcă pagina.

Rămânea „problema Nathaliei”. Şi înainte de asta, Julia trebuia să-şi recunoască neputinţa.

— Trebuie să lăsăm timpul s-o facă! spuse François.

Tânăra femeie tresări. Era exact ce o sfătuise pe fiica

ei, în ajun – şi fără îndoială singura soluţie.

— Doamnelor şi domnilor, vom ateriza în câteva momente pe aeroportul din Kalimbaka! exclamă bucuros Irman, întrerupând gândurile Juliei.

Aeroportul din Kalimbaka – sau mai exact, pista de iarbă care-i ţinea loc, notă Julia, privind prin hublou.

Micul avion atinse solul cu roţile, sări peste un muşuroi, vibră din toate încheieturile şi sfârşi prin a se opri în faţa unicului hangar al terenului de aviaţie.

Irman deschise uşa aparatului. Mâna lui François o căuta pe cea a Juliei. Cu o scurtă apăsare însoţită de o privire plină de tandreţe, îşi spuseră toată dragostea, toată complicitatea lor. Părăsind postul de pilotaj, Nathalie venea spre ei:

— A fost formidabil! strigă ea cu entuziasm. Şi pentru voi, călătoria s-a desfăşurat bine?

— Da, foarte bine. murmură Julia, cu bucuria întunecată totuşi de conştiinţa disimulării ei.

După Parthenon, unde prezenţa misterioasă a zeilor Olimpului se făcea aproape tangibilă, munţii Pindului fură un nou eşec pentru Julia. La capătul

defileului tăiat de apele lui Pinios, un râu cu un curs de acum înainte nesigur, se ridicau ca nişte paznici de veghe numeroase piscuri stâncoase, cu pereţi ameţitori, dominând cu cei aproape trei sute de metri ai lor câmpia înconjurătoare.

Aceste piscuri abrupte, survolate de vulturi pleşuvi, îţi dădeau ameţeli. Sub neîndurătorul soare de amiază, Julia se simţi mică, umilă, o biată fiinţă slabă, la baza acestor monştri de piatră de un cenuşiu mat, pe fondul albastru al cerului. Hotărât lucru, Grecia era una dintre acele ţări magice pe care şi le imagina de mult timp. Dincolo de soare, de plaje şi de lumina mediteraneană se

ascundea o altă lume legată de trecutul fantastic al acestor meleaguri.

Nu numai una, ci zeci, sute de civilizaţii existaseră sub acest cer – iar miracolul era că această istorie veche de mai multe zeci de secole rămâne astfel prezentă, continuând să îmbibe de o manieră intensă fiecare centimetru pătrat al acestui pământ.

— Era secolul XI când primii anahoreţi s-au retras în grotele acestor munţi pentru a fugi de lume şi să mediteze. explică volubilul Irman, ca un ecou la gândurile tinerei femei.

Apoi, sub conducerea Sfântului Anathase, aceşti sihaştri au construit în vârful piscurilor stâncoase

acele mănăstiri inaccesibile majorităţii muritorilor. Numai o serie de scări mobile, de nacele suspendate şi trase de scripeţi rudimentari, permiteau să se ajungă pe piscuri, punând astfel la adăpost de nebunia oamenilor pustnici care se retrăseseră aici.

Din cele douăzeci şi patru de mănăstiri ridicate în urmă cu cinci secole, doar patru mai erau ocupate de călugări care, pentru câteva drahme, permiteau vizitarea comorilor lor.

— Şi vom urca agăţaţi de frânghii? se nelinişti Nathalie la baza impresionantei înălţimi unde se afla mănăstirea lui Varlaam.

— Nu, nici vorbă! S-au tăiat trepte în stâncă! o asigură François Delvaux.

— Cu atât mai bine! Mă veţi ajuta să urc? Mă tem să nu ameţesc pe această pantă abruptă.

Propunerea era directă în naivitatea ei. Cardiologul aruncă o scurtă privire în direcţia Juliei, care încuviinţă cu o mişcare discretă din cap: orice trebuia făcut ca s-o cruţe pe Nathalie.

— Bineînţeles! spuse bucuros François luând-o pe

tânăra fată de talie.

Gestul era firesc, cel al unui tată pentru fiica lui. Julia, care-l încurajase, încercă totuşi o strângere de inimă.

— Geloasă? se întrebă ea.

Răspunsul era nu, de o mie de ori nu! O mamă nu este geloasă pe fiica ei.

Şi totuşi.

Întorcându-şi ochii, începu la rândul ei să urce scara de piatră cu trepte alunecoase.

Aplecată deasupra unei trecători înguste, dominând câmpia înconjurătoare, mănăstirea lui Varlaam păstra, în ciuda minunatelor icoane care decorau pereţii capelei, ai sălii de mese şi ai chiliilor, un aspect auster care sporea liniştea îndărătnică a celor câţiva călugări care mai locuiau acolo.

Aceşti oameni simpli, cu faţa acoperită de o barbă care nu cunoscuse niciodată briciul, păreau iviţi drept dintr-o reconstituire a Evului Mediu pentru o superproducţie hollywoodiană. Trăsăturile lor sălbatice, murdăria hainelor de dimie, o speriară pe Julia. Din instinct, se apropie de François, căutând protecţie şi încurajare în preajma lui. Ar fi vrut s-o ia de mână, să-i povestească la ureche una din acele anecdote amuzante pe care le găsea în ghidurile sale turistice.

Ar fi dorit – dar Nathalie i-o luase înainte. Şi la urechea ei Delvaux îşi picura cunoştinţele; şi mâna ei o ţinea.

Un nod de nelinişte urcă în gâtul tinerei femei. Ştia, ghicise imediat: această excursie era primejdioasă. Nu vor scăpa neatinşi, nici unii nici alţii. De ce nu-şi ascultase inuiţia care, ieri seară, o sfătuia să fugă din Grecia? La care tentaţie cedase oare acceptând să continue această excursie?

Răspunsul era limpede. Mai mult decât dificultatea de a explica Nathaliei decizia ei de plecare, era dorinţa care o împinsese să rămână. Ea îl dorea pe François. îl dorea fizic. Bineînţeles, astea nu sunt lucruri care se pot spune, nici măcar să ţi-l mărturiseşti cu uşurinţă, dar Julia era prea lucidă, prea cinstită pentru a încerca să-şi ascundă adevărul. Îl dorea pe Delvaux. Dorea s-o ia în braţe şi s-o strângă lângă el. Dorea să-i simtă mâinile pe corpul ei, s-o mângâie, să întârzie pe şoldurile ei, să-i atingă pieptul.

Îl dorea, cum pe vremuri, tânără fiind, îl dorise pe Karl din primul moment. Asta se întâmpla la Paris, în Cartierul Latin, într-o seară de iunie. Mica studentă în primul an de arhitectură cum era, venea să se intereseze de rezultatele examenelor ei. Acolo se afla un tânăr necunoscut, care-l însoţea pe unul dintre colegii ei, din anul al patrulea. Privirea lui Karl se încrucişase cu a ei, şi Julia înţelesese că el va fi – acest

tânăr de douăzeci şi trei de ani, căruia nici măcar nu-i ştia numele – primul amant şi totodată bărbatul vieţii ei.

Au băut o cafea într-un bistrou, apoi Julia l-a urmat pe Karl în apartamentul lui de pe strada Iacob. Din ce se întâmplase în acea seară, şi în toţi anii care au urmat, nu regreta nimic. Ceea ce citise în ochii tânărului blond, acea promisiune de fericire, fusese ţinută fără cusur.

Până în acea seară de vară, în largul Insulei Re.

— Mamă! Vino să vezi.

Nathalie sesizase oare tristeţea mamei sale, sau dorea numai s-o facă să împărtăşească împreună cu ea descoperirea frescelor lui Catellano din Teba acoperind pereţii capelei? Julia nu se întrebă decât o clipă, şi se apropie de cuplul pe care-l formau fiica ei şi Delvaux. Ochii doctorului îi sfredeliră pe ai ei cu aceeaşi intensitate tulburătoare, ca a celorlalţi ochi, în urmă cu optsprezece

ani. În acelaşi timp, mâna lui François o lăsă pe a Nathaliei:

— Priveşte, mamă! Irman pretinde că aceste picturi datează din secolul XVI. Ce modernitate în compoziţie! Nu găseşti?

Trebuia să se prefacă, să-şi ascundă emoţia înainte ca Nathalie s-o bănuiască şi să sesizeze motivul.

Julia încuviinţă zâmbind:

— Este superb! Oh, încă nu mi-am revenit după urcarea acestei scări. Aţi numărat treptele? Eu m-am oprit la patru sute cincizeci!

— Există şase sute una! precizează Irman, în spatele lor. Uşurată de această diversiune, Julia e grăbi să-l urmeze pe ghid în fundul capelei.

Venind de la Atena pe drumurile din Thesalia, microbuzul încărcat de bagaje aştepta turiştii la baza stâncii pe care se afla mănăstirea Rusanou. Părăsită de călugări, edificiul servea acum de popas hotelier pentru câteva grupuri de privilegiaţi. Chiliile transformate în camere de oaspeţi, în total vreo treizeci, păstraseră severitatea monahală, spartană a pereţilor văruiţi în alb, decoraţi doar cu un crucifix. Singura concesie făcută modernismului fusese înlocuirea patului de lemn al călugărilor cu o saltea; o cabină mică de duş, plasată într-un colţ, aducea o notă indispensabilă de confort.

Din cauza îngustimii lor, fiecăruia din membrii expediţiei i se atribui propria lui chilie.

— Înţeleg ce voiai să spui, încurajându-mă să profit de sala de baie din hotelul nostru din Atena! o ironiză Julia descoperind decorul în care îşi va petrece noaptea.

— Rustică, dar confortabilă. spunea agenţia de voiaj, replică Nathalie. Nu te superi pe mine, mamă?

Cu un gest plin de blândeţe, Julia atinse obrazul fiicei

ei:

— Nu, din contră. Este tipic, cum spune Irman.

Nathalie izbucni într-un râs vesel, care răsună îndelung între aceşti pereţi destinaţi de secole reculegerii şi rugăciunii şi păru aproape deplasat. Dar tânăra nu se sinchişi, şi încheie pe un ton de glumă:

— Ei bine, profită, pentru că mâine.

— Nu-mi spune că ne vom culca într-un cort!

— Aproape!

Cele două femei se priviră. În ochii fiicei sale, Julia citi plăcerea excursiei, inocenţa. Dar în privirea ei, ce putea ghici oare Nathalie? Putea oare ghici adevăratul joc dublu pe care era constrânsă să-l facă?

Duplicitatea îi provoca dezgust Juliei, şi aproape cu uşurare o auzi pe tânăra ei fiică spunând:

— Pari obosită, mamă. Te voi lăsa să te odihneşti.

— Mulţumesc, draga mea. Trezeşte-mă pentru cină.

Nathalie clătină din cap şi se îndreptă spre uşă. Cu mâna pe clanţă, totuşi, se întoarse:

— Nu mă întrebi cum a fost cu François?

Julia împietri. Ar fi vrut să-şi astupe urechile, să nu audă nimic, dar deja Nathalie relua:

— Ei bine, totul a fost cât se poate de bine! Practic, nu ne-am despărţit toată după-amiaza…

— Am văzut, draga mea.

— Şi cred că în fine, mi se pare că-i plac. Nu mi-a spus nimic precis, dar tu ştii mai bine decât mine, o femeie ghiceşte asemenea lucruri!

Fiecare din cuvintele Nathaliei o străpungeau ca un pumnal ascuţit. După speranţa stârnită de conversaţia ei cu Delvaux, în avion, o cuprindea din nou certitudinea unei drame iminente.

Nathalie o privea, vizibil surprinsă de mutismul ei:

— Este minunat, draga mea! se forţă să spună Julia.

Lasă-mă, acum. Mă doare puţin capul.

Capitolul 5

Cina a fost servită în vechea sală de mese a mănăstirii, pe mese mari de lemn scobite de străchinile în care se serveau pe vremuri slabele raţii ale călugărilor.

Întâmplarea îi despărţise pe Julia, Nathalie şi François, fiind plasaţi prin grija lui Irman în diferite locuri ale mesei mari. Această distanţă care pe moment o iritase, o bucurase în cele din urmă pe tânăra femeie. Singură, sau mai precis încadrată de doi membri ai grupului a căror conversaţie insipidă n-o acapara deloc – abandonată ei însăşi, aşadar, putea să se gândească pe îndelete, să analizeze situaţia.

De fapt, lucrurile erau clare. După o oră de odihnă în liniştea chiliei sale, ele se puteau rezuma în câteva

cuvinte. îl iubea pe bărbatul de care propria ei fiică era îndrăgostită. Iată, asta era tot, în acelaşi timp simplu şi teribil de complicat.

Două femei, un bărbat – dar nu orice femei: o mamă şi fiica sa, şi nu orice bărbat: unul de patruzeci de ani, seducător şi fermecător. Adăugaţi soarele Greciei, universul restrâns al unei excursii organizate. Agitaţi o clipă – şi cocteiul era exploziv.

Se înverşună din nou să descopere mijlocul de dezamorsare a acestei bombe cu efect întârziat al cărui tic-tac obsedant îi sfredelea tâmplele fără răgaz. Dar degeaba sucea şi răsucea toate datele problemei, ajungea fără doar şi poate la aceeaşi soluţie: să fugă. Să fugă de această ţară, de acest grup – să fugă de François. Da, aceasta era salvarea pe care o căuta. Dar ştia că de acum înainte nu se va hotărî să recurgă la această soluţie extremă.

Acum îşi da seama, secundă după secundă, minut după minut, că sentimentele ei pentru François crescuseră

în cursul zilei. Ea nu mai era la vârsta exaltării inimii, a dragostei la prima vedere, ca Nathalie. La ea, astăzi, totul trecea prin filtrul analizei, al judecăţii. Şi dragostea ei pentru Delvaux rezistase sitei de temut a inteligenţei ei.

Dumnezeule, cât de mult ar fi vrut să cunoască viitorul! Să ştie dinainte dacă alegerea pe care inima o îndemna să facă era cea bună. Trebuia să împace şi capra şi varza, s-o cruţe pe Nathalie încercând să-şi păstreze propria fericire.

— Nathalie, François. Karl! Oh, Karl al meu, dacă rămâneai cu noi, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

Între şoaptă şi vis, trebuie să fi rostit aceste câteva cuvinte cu voce scăzută, care atraseră o privire intrigată a vecinei din dreapta, o mică brunetă vioaie.

— Cu mine vorbeaţi?

— Nu, eu… încercam să-mi amintesc câteva versuri dintr-o poezie greacă, învăţată în liceu.

— Aţi făcut greaca? Eu, am ales „modernul”, cu trei limbi. Vorbesc engleza, germana şi spaniola!

În ciuda preocupărilor ei, Julia îşi reprimă cu greutate un zâmbet amuzat:

— Felicitări! spuse ea cu căldură.

Incapabilă să ghicească dacă acest compliment era sau nu serios, cealaltă renunţă la conversaţie şi-l apostrofă pe Irman, aşezat în cealaltă parte a mesei mari:

— Şi care este programul de mâine?

— Epirul! La vest de munţi, Metsovo, Dodone. şi vom petrece noaptea la Parga, pe ţărmul Mării Ionice.

Pentru prima dată, Julia renunţă să meargă din surpriză în surpriză de-a lungul acestui voiaj, şi întrebă:

— Şi Delfi? Vom vizita Delfi?

Julia a simţit privirea intrigată a fiicei sale oprindu-se asupra ei. Este adevărat că îi pusese deja această

întrebare. Această insistenţă a mamei de a regăsi urmele faimoasei Pitia, preoteasa oracolului care prezicea viitorul, trebuia cel puţin s-o surprindă.

Irman se aprinse:

— Delfi! Centrul Universului! Credeţi că se poate călca pământul acestei ţări fără să treci prin Delfi? Fântâna Cassotis, unde bea Pitia, este secată de multe secole, dar se spune că oamenii cu inima curată încă mai pot să-şi citească în ea viitorul. Inima dumneavoastră este curată, doamnă Werner?

Tăcerea se lăsă în jurul mesei şi ultimele cuvinte ale ghidului păreau că răsună îndelung sub bolţile de piatră ale vechii mănăstiri. Julia roşi, nu găsi nimic să răspundă şi se adânci în salata ei de roşii cu un miros delicios de ulei de măsline.

Prin fereastra îngustă a chiliei sale pătrundeau ultimele raze ale soarelui. Tencuiala pereţilor se coloră în nuanţe portocalii; o atmosferă încântătoare urca din câmpia înconjurătoare.

Julia dispăruse rapid, la terminarea cinei. Sub pretextul unei migrene, o îmbrăţişase pe Nathalie, îi salutase pe François, pe Irman şi pe ceilalţi membri ai grupului, şi ajunsese în chilia ei. Acum, întinsă pe pat, într-o linişte plăcută întreruptă doar de cântecul ultimilor greieri, visa, cu ochii larg deschişi.

Trecu o oră. Nemişcată, Julia văzu lumina lunii înlocuind razele soarelui; era o lumină albă, dar straniu de călduroasă, care se strecura în camera ei.

Deodată, două lovituri discrete se auziră în uşa ei.

— Intră! spuse ea maşinal.

Tânăra femeie credea că o va vedea pe Nathalie – dar în cadrul uşii apăru silueta lui François.

— Ce este.

— Nu spune nimic, Julia, te rog! Sau mai degrabă,

da: spune-mi să plec, dacă doreşti.

Ea nu se gândi decât o clipă, şi aproape spontan încuviinţă:

— Rămâi!

Un lung fior o străbătu când Delvaux se aşeză lângă ea, pe patul cu cearşafuri albe. Un fior care se

transformă într-un tremur nestăpânit la contactul mâinilor medicului pe faţa ei.

Oh! mângâierea blândă a acestor mâini, tandra lor prezenţă, atingerea catifelată pe tâmplele ei, pe obraji, pe gât! Tulburată, Julia îşi reţinea respiraţia, de teamă să nu tulbure cu respiraţia ei deliciul clipelor pe care le trăia.

— Julia. Julia.

François îi murmura numele cu delicateţe încântătoare, cum se recită un poem, cum se spune „te iubesc”. Karl, odinioară, i-l şoptea cu atâta pasiune. Karl. Julia se forţă să alunge din mintea ei imaginea fostului ei soţ mort. Karl era mort. Realmente mort, chiar dacă niciodată nu i se găsise corpul.

Era timpul să reînceapă să trăiască.

François îşi ascunse faţa la pieptul ei. Mirosul pielii, un miros cald de soare, de plantă aromată, urca în nările ei. îl respiră cu încântare, adânc, asemenea unui înotător ieşind la suprafaţă şi în aerul liber după o prea lungă scufundare. Cum să descrie plăcerea pe care i-o provoca acest miros? Cuvintele erau prea slabe, prea imprecise pentru a-şi putea exprima plenitudinea fericirii.

Pentru că era fericită. Fără remuşcări, se abandonă plăcerii care urca în ea.

— Încet! îl rugă ea, în timp ce mâinile cu degete agile ale lui Delvaux se strecurau sub bluza ei de dumbac.

Bluza fu urmată de blugii ei, pe pardoseala din dale de piatră. Era goală, acum, sub privirea medicului.

— Eşti frumoasă. spuse el cu fervoare.

De cât timp oare nu i se spusese că era frumoasă? De ani – cincisprezece, pentru a fi mai exactă. Oh! bineînţeles, bărbaţii care vruseseră s-o seducă îi vorbiseră despre farmecul ei, îi lăudaseră zâmbetul sau strălucirea tenului. Dar niciunul nu se putea lăuda că o văzuse goală, că zărise mai mult decât schiţa unui sân prin deschizătura corsajului, curba unui umăr. În realitate, acest compliment în gura lor n-avea decât un scop: s-o conducă acolo unde voiau: s-o ducă în patul lor.

Această scurtă constatare a lui François suna altfel. Suna adevărat. El n-avea nimic de câştigat s-o flateze. Ştia, înţelesese din clipa când intrase în această cameră, de unde ea nu-l alungase, că Julia îi va aparţine. Ea îl accepta, îl voia la fel de tare ca el. Uniţi în aceeaşi dorinţă, vor deveni amanţi.

Încet, îi acoperi corpul cu mângâieri savante. Arcuită sub mâinile lui, Julia regăsea senzaţii uitate.

Îngropate sub tone de amintiri. Karl îi atingea la fel de uşor şoldurile, cu aceeaşi mişcare la fel de plăcută.

Karl. evoca din nou fantoma lui. Dar acum într-un mod diferit. În câteva minute, părea că totul se răsturnase în mintea ei. Situaţia se clarificase de la sine: uitarea nu mai era necesară. Trecutul ei nu mai constituia un obstacol la încântarea prezentului. Va rămâne important, fericit, plin de minunăţii – dar cu siguranţă nu autoritar sau inhibant. Eliberată, putea în sfârşit să înceapă un nou capitol de viaţă.

Julia redescoperea mângâierile unui bărbat pe corpul ei, dar şi gesturile dragostei: să acopere pieptul lui François cu sărutări, coborând spre pântecul lui, să-i muşte uşor pielea cu gust de miere.

Paranteza se închidea. Această lungă perioadă de abstinenţă depăşită, redevenea femeie, supusă şi totodată

posesivă, pudică şi îndrăzneaţă, ezitantă şi hotărâtă.

— Vino, acum!

Ea ordona, accepta, se supunea. Un geamăt îi scăpă când Delvaux o făcu a lui. Corpul ei începu să se unduiască în ritmul impus de François. Cu ochii pe jumătate închişi, îşi acorda ritmul respiraţiei cu acela al amantului ei. împreună pândeau primele semne ale plăcerii. Când aceasta explodă, cu violenţa unei

furtuni violente, se abandonară cu aceeaşi ardoare, căutând potolirea simţurilor ajunse la paroxism.

Un strigăt scurt de plăcere îi scăpă Juliei. Într-o semiconştienţă, îşi imagină repercutându-se între pereţii chiliei, pe culoare, sărind din pietrele mănăstirii.

Era dificil să crezi că aceşti pereţi seculari cunoscuseră vreodată o asemenea scenă de dragoste, dar tânăra femeie vru să creadă că niciodată o astfel de fericire nu fusese astfel împărtăşită, atât de încărcată de dragoste şi de pasiune.

— Te iubesc. îi şopti François la ureche.

— Şi eu te iubesc. Mult.

— Atunci, ne-am spus totul: pot să plec!

Făcu în joacă gestul că se ridică.

Proiectată de razele lunii, umbra lui se profila pe peretele alb.

— Rămâi! îi ordonă Julia pe acelaşi ton. Un bărbat gol pe culoarele acestei mănăstiri, ar fi ceva profanator.

— Şi apoi, aş putea să am întâlniri periculoase. Călugării aveau se pare anumite înclinaţii.

— Ce oroare! Este prudent să rămâi cu mine.

Îi întinse braţele – François se repezi în ele cu desfătare.

* * *

Primele licăriri ale zorilor îi surprinseră strâns

îmbrăţişaţi, plutind în acea stare extrem de plăcută de semiconştienţă care urmează dragostei. Se iubiseră toată noaptea, poate de zece ori, niciodată săturaţi, niciodată obosiţi. Dacă pentru Julia această noapte semăna cu o renaştere, pentru François era o eliberare.

În timpul unuia din momentele de răgaz care jalonase frenezia lor, François încredinţase pe scurt povestea lui tinerei femei. Povestea banală a unui bărbat care iubeşte fără să i se împărtăşească sentimentele; povestea clasică a unei persoane importante în medicină, un universitar de prestigiu sedus de una din studentele lui care era interesată doar de propria ei reuşită!

— Câteva săptămâni de fericire iluzorie. Şi apoi luni de zbucium şi de ranchiună.

— Nu v-aţi căsătorit?

— Ea dorea, dar din fericire, i-am înţeles jocul înainte de a fi prea târziu.

Julia ezitase, apoi îi puse întrebarea care o ardea buzele de un timp:

— N-a mai fost nimeni altcineva în viaţa ta?

— Ba da, bineînţeles. Câteva aventuri fără urmări. Satisfăcătoare pe moment, dar în realitate mediocre şi frustrante. Şi tu?

— A fost Karl, Karl şi acum tu. Restul n-a fost nimic.

Confidenţe murmurate printre sărutări, împărţite într-o noapte care trecuse rapid. Julia se ridică într-un cot, cu ochii fixaţi pe fereastra îngustă a camerei:

— Este dimineaţă, spuse ea. Deja.

O dimineaţă grecească, cu o lumină de o puritate intensă, plină de mirosuri de flori. Tânăra femeie sări din pat, alergând la fereastră. Lovind oblic zidurile mănăstirii, soarele abia răsărit îi inundă faţa, deja cald şi mângâietor.

Soarele, mirosul de miere caldă care se ridica din ferigi – nu mai rezistă şi exclamă:

— Să facem o plimbare!

— Eşti neobosită, draga mea.

— Sunt cincisprezece ani de când mă odihnesc.

Paşii lor răsunară pe culoarele tăcute, pe dalele curţii. Paznicul de noapte îi salută cu mirare.

— Sunteţi matinali. Este neobişnuit pentru turişti!

— Ce oră este?

— De-abia ora şase, doamnă. Dar nu veţi regreta efortul dumneavoastră: este o dimineaţă în care munţii sunt cei mai frumoşi.

Portarul fostei mănăstiri nu minţea. Sub primele raze, imensele coşuri de piatră îşi proiectau umbra împrejur, dând construcţiei un aspect fantomatic. Julia luă mâna lui François şi merseră mult timp printre stânci şi grohotişuri. Doar o capră scăpată dintr-o turmă, lătrăturile unui câine în depărtare le aminteau că nu erau singuri pe lume.

Din când în când, rareori, schimbau câteva cuvinte, planuri pe care complicitatea lor le transforma din utopie în certitudini.

— Aş vrea să cunosc Perú. murmură Julia. Se pare că pe platourile înalte, în Machu-Pichu, vechii zei incaşi încă supravieţuiesc printre oameni.

— Te voi duce acolo. Vrei anul viitor? Plecarea pe şase decembrie. Vom petrece sărbătorile acolo.

— Şase decembrie, spui?

Ea se făcea că-şi consultă o agendă imaginară.

— Pe şase, am o întâlnire. Dar începând din şapte decembrie sunt liberă.

Ei nu glumeau decât pe jumătate, siguri că de acum înainte se găsiseră şi erau doritori să nu se mai piardă niciodată.

Toate aceste clipe, Julia le înmagazina în memoria ei.

Ţinea să le păstreze cu mare grijă, aşa cum se păstrează un album cu fotografii, pentru plăcerea de a le frunzări şi de a regăsi acolo emoţii trecute. Întâlnirea cu François, plimbarea lor pe străzile Atenei, ruinele de pe Acropole, această noapte de dragoste în inima mănăstirii Rusanou, plimbarea lor în aceste zori delicioase – toate aceste clişee care ar fi putut să-i facă să zâmbească pe alţii, ea le păstra ca pe cele mai preţioase bunuri ale ei.

Pentru că o trăise, într-adevăr, ştia că fericirea este fragilă. Că într-o zi se poate clătina, apoi să dispară pentru totdeauna. Şi este bine atunci, salvator chiar, să-ţi poţi aminti pentru a găsi curajul de a-ţi continua drumul.

În clopotniţa mănăstirii lui Varlaam, aflată la o distanţă doar de câţiva kilometri, un clopot sună, al cărui sunet se repercută din stâncă în stâncă, din piscuri în piscuri, până la ei.

— Ne-am putea oare căsători aici? sugeră Delvaux.

— De acord!

Julia răspunsese spontan, ghidată numai de instinctul ei, de dorinţa de a nu-l părăsi niciodată pe acest bărbat pe care-l iubea.

O clipă de reflecţie o făcu să revină cu prudenţă:

— Şi Nathalie?

— Îi voi vorbi. Nu mai este un copil, va înţelege perfect situaţia.

— Nu crezi că-mi revine mai degrabă mie sa.

— Nu! Ai încredere în mine.

Tânăra femeie se lăsă convinsă cu atât mai multă uşurinţă cu cât se temea mai presus de orice de proba unor explicaţii. Era apropiată de Nathalie, o iubea cu pasiune – dar discuţia care se impunea depăşea cu mult cadrul relaţiilor clasice între o mamă şi fiica ei.

Era poate preferabil, într-adevăr, ca François, de care Nathalie se credea îndrăgostită, să taie el însuşi în carne

vie.

— Apropo de a tăia, exclamă Julia, sărind cu vioiciune de la una la alta, cum făcea adeseori Nathalie, mi-e foame!

— Să ne întoarcem.

Turiştii se treziseră, la mănăstirea Rusanou. Pentru micul dejun, fusese aranjat un bufet în curte. Irman se agita în jurul unor mici arzătoare cu gaz:

— Doamnă, domnule, bună ziua. Ceai sau cafea?

Comandară două ceaiuri şi aleseră din bogatul sortiment de compoturi de fructe; pâinea şi mierea

aurie ca soarele Greciei completau masa. Abandonându-şi preocupările, ghidul veni să se instaleze la masa lor:

— Îmi permiteţi?

— Bineînţeles, Irman. Beţi o cafea cu noi.

Julia spusese „noi” ca şi cum era vorba de o evidenţă, ca şi cum François şi ea erau acum atât de apropiaţi încât nu mai formau decât această entitate, „noi”.

Subtil şi inteligent, Irman înţelese semnificaţia acestui pronume:

— Sunteţi matinali spuse el, insistând pe primul cuvânt.

Tânăra femeie îi zâmbi, un zâmbet care echivala cu o mărturisire, pe care veni s-o întărească mâna lui François căutând-o pe a ei fără discreţie.

— Bănuiam. Sunt fericit pentru voi, adăugă Irman.

Probabil că datorită unui pronunţat simţ psihologic, cizelat după ani de practică profesională, Irman prevăzuse într-adevăr această apropiere între Julia şi François.

Câte cupluri trebuie să fi văzut formându-se astfel, în timpul acestor excursii în ţara lui! se gândi tânăra femeie cu o anumită emoţie. De fapt, acest tur

organizat de care se temuse puţin, la început, când

Nathalie îl alesese în chip de cadou, i se părea acum cel mai bun mijloc de a călători.

— Bună ziua, mamă! Bună, François…

Vocea Nathaliei o făcu să tresară. Îmbrăcată cu un tricou mulat şi o fustă atât de scurtă încât devenea simbolică, tânăra apăruse lângă masa lor.

— Familia este completă, murmură Irman. Ei bine, vă las. Pe curând. Plecarea într-o oră!

Nathalie se aşeză pe scaunul pe care ghidul îl părăsise. Zâmbi rând pe rând, mamei, apoi lui Delvaux. Era clar că nu bănuia nimic, şi această constatare o făcu pe Julia să se simtă stânjenită. Schimbă o scurtă privire cu François, care confirmă: da, se va ocupa el de toate, va vorbi cu ea!

Şi cu cât mai repede, cu atât va fi mai bine.

Capitolul 6

Julia se aplecă deasupra fântânii Cassotis, dar „apa care vorbeşte”, care ghidase profeţiile Pitiei de-a lungul secolelor, dispăruse într-adevăr. Apa era moartă, şi fântâna era secată – viitorul nu se mai scria în aceste locuri.

Tânăra femeie se redresă, puţin decepţionată, în ciuda avertismentului lui Irman. Nu departe, François o observa, şi ea îşi regăsi repede zâmbetul. La urma urmei, ce nevoie avea de prevestirile Pitiei din Delfi? Fericirea pe care o trăia nu era dintre cele care nu strălucesc decât un anotimp. Ceea ce va construi cu doctorul Delvaux va fi solid, real, care nu se va sfărâma la prima lovitură dură.

Lângă François, foarte aproape de el, era Nathalie. Tânăra îi adresă mamei un semn afectuos din mână, înainte de a-l antrena pe Delvaux în templul lui Apolo.

François şi Nathalie, mână în mână. Această perspectivă care, doar cu două zile în urmă, ar fi făcut-o să tremure de spaimă, n-o mai descurajă pe Julia. îl iubea pe

Delvaux, şi el îi împărtăşise sentimentele. Această certitudine anihila orice gelozie, orice iritare, dar era ceva care o depăşea, dacă accepta să continue să se ascundă. Explicaţia care se impunea într-adevăr cu Nathalie, nu avusese încă loc. De zeci de ori, François încercase să abordeze problema – de zeci de ori dăduse înapoi de teamă să nu rănească brutal sentimentele tinerei.

Julia vrusese şi ea să-i vorbească Nathaliei, dar trebuise în acelaşi timp să bată în retragere. Pe moment, locurile nu se pretau acestui gen de rezolvare.

De aceea, cei doi amanţi continuau să se ascundă, să-şi tăinuiască pasiunea lor tandră. Ziua, simulau o sinceră prietenie, vorbeau, se atingeau uşor, dar fără a căuta cu orice preţ să rămână împreună. Noaptea, în schimb, se întâlneau în taină în camerele lor. La mănăstirea Rusanou, François fusese cel care se strecurase în chilia Juliei. În ajun, la Parga, Julia preluase rolul de vizitator nocturn.

— Aveţi inima curată, doamnă Werner?

Irman se apropiase, fără ca Julia să-l audă. Întrebarea putea să pară derutantă, dar ea făcea aluzie

la o conversaţie scurtă pe care o avuseseră, în seara cinei la mănăstirea Rusanou şi de care Julia îşi amintea perfect.

Ea ridică din umeri, schiţând un zâmbet abătut:

— Mă îndoiesc, Irman. Apa nu mi-a dezvăluit nimic despre viitor.

— „Du-te şi spune regelui că frumosul edificiu este pe pământ. Apolo nu mai are adăpost, nici dar profetic. Izvorul a secat şi apa care vorbea a murit”. recită ghidul.

— Ultima profeţie a Pitiei, nu-i aşa? Am citit într-o carte. Aceste cuvinte sunt teribile; traduc disperarea în faţa sfârşitului unei lumi şi teama de ordinea nouă care apare.

Irman încuviinţă. În secolul al patrulea după Hristos,

într-adevăr, ceea ce rămăsese din civilizaţia greco-romană îşi încheia dezintegrarea sub loviturile violente ale creştinismului. Decadenţa inevitabilă se accelera. Idolii păgâni dispăreau, preoţii lor erau condamnaţi şi cultul lor n-a mai dăinuit decât în câteva memorii.

— Este inutil să priveşti peste marginea fântânii, reluă ghidul. În inima dumneavoastră se află adevărul.

Irman era serios. Ca toţi oamenii din această ţară, trăise mult timp în contact cu straniul, cu mistere

zămislite de un trecut atât de bogat, încât avea o înţelepciune care impunea respect.

— Şi ce este adevărul, Irman?

— Nu sunt decât un ghid, doamnă Werner. Un om simplu, şi eu nu.

Julia îşi puse mâna pe braţul lui Irman. Prin ochii albaştri, trecu un fel de rugăciune:

— Răspunde-mi, Irman, te rog!

Acesta clătină din cap. Cu un gest circular, el arătă cerul albastru, soarele, colinele plantate cu măslini:

— Unii cred că Grecia este ţara fericirii. Este greşit. această ţară este una a iluziilor. În spatele splendorii acestei naturi, se ascunde sărăcia. În spatele măreţiei acestor temple, civilizaţii de mult dispărute. Să nu aveţi încredere în aparenţe, doamnă Werner. Lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par.

Şi el se îndepărtă, cu aceste ultime cuvinte cu valoare de punere în gardă.

Dar de ce?

Ce pericol o pândea? De ce cursă trebuia să se teamă? Ce greşeală trebuia să evite să comită? François nu mai prezenta riscul de care se temuse – era, dimpotrivă, protecţie şi dragoste.

Atunci?

Julia alergă după Irman. Ghidul dispăruse, alăturându-se fără îndoială grupului din interiorul muzeului. Era singură, în mijlocul acestor ruine unde, mai mult decât altundeva, plana prezenţa misterioasă şi obsedantă a unui trecut tragic.

O cuprinse conştiinţa subită a unei ameninţări confuze. Se înfioră, neliniştită.

Un ţipăt sfâşietor o făcu pe Julia să ridice capul. Cerul se înnora deasupra stâncilor Phedriade. Vulturii pleşuvi survolau cele două stânci imense de piatră roşie, părând să avertizeze oamenii prin ţipătul lor de un iminent pericol. Un bubuit răsună în depărtare. Într-o clipă, nori negri întunecară orizontul. Primele picături de ploaie căzură pe faţa tinerei femei, în timp ce un fulger sfredeli brusc norii. Într-un zgomot de sfârşit de lume, trăsnetul căzu la câţiva metri de ea, la baza crăpăturii despicând stâncile Phedriade, pe amplasamentul fântânii Castaliei, unde această nimfă se înecase pentru a scăpa de avansurile frumosului Apolo.

— Julia!

Chemarea lui François o făcu să se întoarcă. Medicul se găsea la aproximativ o sută de metri, pe pragul templului lui Apolo. Julia era deja udă, dar, curios, nu se gândea să alerge să-şi caute un adăpost.

Se simţea ca ţintuită locului, împietrită. Această furtună care urmă după cuvintele ciudate ale lui Irman, suna ca un avertisment.

Nu, situaţia nu era atât de limpede, cum vrusese să creadă, orbită de pasiunea sa. Ameninţarea pe care o simţise în primele zile rămânea.

— Julia, draga mea. Dar ce faci?

În faţa imobilităţii ei, Delvaux alergase în întâmpinarea ei. îi înconjură umerii cu un pled găsit în microbuzul lor şi, strângând-o la pieptul lui, o forţă să vină

să se adăpostească.

— Ce te-a apucat?

— Mi-e teamă, François.

— Teamă? Dar de ce?

— De toate. De tine, de mine. de această ţară.

El o strânse mai tare la pieptul lui, îi ridică şuviţa blondă care-i cădea pe fruntea umedă, dorindu-se liniştitor:

— Haide, draga mea, visezi! Aceste ruine sunt grandioase şi stârnesc imaginaţia, dar îţi jur că va fi bine!

Julia se forţă să clatine din cap, mimând o încuviinţare departe de sentimentul ei real.

* * *

În ciuda cuvintelor liniştitoare ale lui François, pe Julia n-o părăsea o spaimă ascunsă, o senzaţie de sufocare, a unei drame iminente.

Etapa următoare era Micene, poarta bogatei provincii antice Argolida.

Distrugerea sălbatică a sanctuarelor pe care le vizitaseră până atunci, misterul apăsător al acestor locuri părăsite de oameni şi de zei, ameninţarea pe care o degajau atingeau apogeul. Plantată în vârful unei coline stâncoase, înconjurată de o culme de munţi arizi, ruinele trufaşe ale Micenei, erau măturate de un vânt care nu înceta niciodată s-o sperie fără dificultate pe tânăra femeie.

Singură, ar fi plecat imediat. Dar făcea parte dintr-un grup organizat în care ceilalţi membri păreau insensibili la undele negative pe care ea le percepea.

— Voi rămâne în microbuz, hotărî ea.

Nathalie se grăbi s-o întrebe:

— Dar, mamă, ce te-a apucat? Micene este unul dintre cele mai frumoase oraşe din Grecia antică! Nu trebuie să ratezi asta! Legenda vrea ca Ciclopii înşişi să fi

clădit zidurile oraşului.

— Micene este oraşul atrizilor! interveni Irman.

Un tremur prevestitor o străbătu pe Julia. Atrizii.

Această familie a cărei poveste relatată de Homer în Iliada, este marcată de pecetea fatalităţii şi a răzbunării! Ce coincidenţă teribilă. Aţâţată de gelozie şi ostilitate, ura Electrei pentru mama ei Clitemnestra era celebră. Cele două femei îl iubeau pe Egist şi teribila Electra sfârşi prin a-l împinge pe fratele ei Oreste s-o asasineze pe mama lor.

Toate astea se petreceau cu două mii de ani înaintea erei noastre, într-un trecut în care mitul o lua adesea înaintea adevărului – dar Julia vedea în această poveste o asemenea similitudine cu ceea ce trăia acum, încât nu putea să nu se îngrozească.

— Oraşul de aur, cetatea atrizilor. insistă ghidul, crezând că ea nu auzise.

— Tocmai! exclamă Julia.

Nathalie o privi, deodată bănuitoare:

— De ce tocmai?

Tânăra femeie îşi impuse din nou tăcere, ca singura ei scăpare. Ridică din umeri şi zâmbi:

— Vorbesc şi eu, draga mea. De fapt, cred că sunt puţin obosită.

— Ei bine, vei avea două zile să te odihneşti. Două zile de digresiune într-un loc de vis, cu soare, mare şi

plajă – pe scurt, tot ce-ţi place! Până atunci, să-mi faci plăcerea unui mic efort ca să ne însoţeşti.

Şi Julia cedă. Dar în sinea ei, sentimentul unui pericol iminent n-o părăsea, şi urmă grupul atentă la toate, la cel mai mic zgomot, la cântecul greierilor şi la zborul păsărilor.

Pătrunseră în cetate prin poarta leilor, o largă deschidere în impresionantele ziduri groase de aproape

opt metri. În dreapta, se ridica un fel de mausoleu:

— Primul cerc de morminte regale, explică Irman. Mult timp s-a crezut că Agamemnon şi Clitemnestra erau înmormântaţi aici, dar în realitate nu era vorba decât de apropiaţii palatului. Regele şi Regina sunt înhumaţi în exteriorul incintei.

Un mormânt. Superstiţioasă, după ce se stârniseră în ea toate aceste temeri difuze, Julia se înfioră, şi se îndreptă în direcţia ruinelor palatului.

Vântul care sufla în rafale şuiera în coloanele intrării monumentale. Din curtea mare, pornea o mare scară care ducea la o terasă. Julia se apropie, neglijând panourile pe jumătate smulse de vânt. Urcă primul rând de trepte, se opri, apoi se întoarse. Vântul

şuiera pe lângă urechile ei. Soarele dimineţii lumina puternic pietrele albe ale ruinelor, al căror contur se înconjura cu un nimb de căldură.

Cu gâtul uscat, Julia privi împrejurimile. Pe dreapta, o mică estradă marca probabil amplasamentul tronului regal. Clitemnestra, era aşezată acolo, când Oreste se repezise asupra ei, cu pumnalul în mână. Nu departe, ascunsă în spatele unei perdele de voal, Electra asista la crima pe care o organizase sub pretextul de a-l răzbuna pe Agamemnon, tatăl lor, omorât de Egist

— Dar în realitate din dragoste pentru amantul mamei sale.

O mamă, fiica sa, şi între cele două un bărbat seducător cu un farmec prea captivant pentru ca cineva să-i poată rezista.

Analogia era frapantă, bulversantă şi teribilă. Julia închise ochii. Ea auzea ţipătul de groază al reginei asasinate de fiul ei; vedea zâmbetul fiicei, bucurându-se de sângele vărsat. S-ar putea oare ca într-o zi propria ei poveste să se transforme în dramă? Bineînţeles, ea n-avea

fiu, şi Nathalie nu avea un suflet de ucigaşă, dar totul era întrunit, pentru ca aici, sub cerul acestei ţări, istoria să se repete.

— Sunt nebună!

Antrenată de imaginaţia ei bogată, întrevedea ce era mai rău! Julia se mustră cu voce tare şi redeschise ochii. Strălucirea luminii îi arse retina, orbind-o o clipă. Se simţi dezechilibrată, avansă un pas. Dar pantoful ei nu întâlni decât golul. Într-un ţipăt de spaimă, Julia căzu înainte.

Căderea îi păru că durează o eternitate. Căzu greu pe sol, se rostogoli pe-o parte. Capul ei se lovi de colţul unei pietre şi leşină din cauza şocului.

Cât timp rămăsese oare întinsă pe podeaua de dale a sălii regale din palatul lui Agamemnon? Tânăra femeie n-ar fi putut să spună. Ceea ce o făcu să-şi recapete cunoştinţa, a fost percepţia unui lichid cald curgând pe tâmplele ei.

Cu mare greutate, deschise pleoapele. Cerul Micenei, deasupra ei, era la fel de albastru, de o puritate pe care niciun nor nu-l întuneca. Ca la Delfi, ca în Munţii Pindului, păsări mari planau fără zgomot, lăsându-se purtate cu aripile întinse, de vântul din sud. Julia îşi duse mâna la frunte; degetele ei înroşite, lipicioase, îi dezvăluiră că era rănită. îşi mişcă braţul drept, stângul, apoi cele două picioare şi constată cu uşurinţă că n-avea cu siguranţă nimic rupt.

Se întoarse cu dificultate, privi câţiva metri mai sus, palierul scării de unde căzuse. De fapt, scăpase uşor cu această simplă tăietură de la frunte. Putea să moară, să-şi frângă coloana vertebrală căzând pe pietre.

— Julia! Julia!

Purtată de vânt, o voce ajunse la ea. Era chemată – François o striga.

— Sunt aici! gemu ea.

Dar slăbiciunea o trăda. Strigătul ei era mai degrabă un murmur. Cu o voce pe care încerca s-o întărească, repetă:

— Aici! François.

În clipa următoare, doctorul ajunse lângă ea. Când o văzu întinsă asemenea unei marionete dezarticulate pe podeaua sălii tronului, cu fruntea din care curgea sânge, faţa lui exprima cea mai mare nelinişte. O nelinişte care înduioşa inima Juliei, deoarece trăda tandreţea şi atenţia lui.

— Draga mea, dar ce.

François începu s-o palpeze cu o mână blândă şi totodată liniştitoare.

— Nimic rupt! conchise el rapid, cu o notă de uşurare în glas.

Din buzunarul pantalonului său din pânză, scoase o batistă cu care şterse fruntea tinerei femei. Gesturile

lui erau acelea ale unui mare profesionist: emoţia care-l stăpânea trecea în mod vizibil în plan secund în faţa urgenţei ajutorului.

— Nu este decât o mică tăietură, spuse el după ce curăţase rana. Ar trebui totuşi dezinfectată pielea capului şi pus un pansament; mă duc să caut trusa de prim-ajutor în microbuz.

Vru să se ridice, dar Julia se agăţă de braţul lui:

— Nu mă lăsa, te rog.

— Doar o clipă, draga mea. îţi voi aduce şi ceva de băut. Un pahar de uzo îţi va face bine.

— François.

Se agăţase cu atâta putere de el, încât doctorul înţelese că nu era vorba de un capriciu, de o prefăcătorie. Julia nu ţinea realmente să rămână singură:

— Tot presimţirea ta urâtă? întrebă el, între ironie şi înduioşare.

— Nu m-am înşelat.

— Ai căzut, pur şi simplu. Pietrele acestor ruine sunt friabile. Se prăbuşesc sub picioare.

— Fără îndoială. murmură Julia.

Dar faţa ei exprima nesiguranţă. Ştia bine că ceea ce se întâmplase n-avea nimic dintr-un incident banal. Oh, desigur, căzuse singură, nimeni n-o împinsese.

Cum să explice totuşi ceea ce simţea, această certitudine care o stăpânea că accidentul nu se datora hazardului sau stângăciei?

Ceea ce se petrecuse era logic, inevitabil. Dar cum să vorbească de povara trecutului, de acele fantome care bântuiau ruinele Micenei, fără să treacă drept nebună?

Egist, Electra, Clitemnestra – acestor nume din mitologie, putea să asocieze altele, concrete, ale unor fiinţe vii, François, Nathalie, Julia. Dar cum să-i facă pe ceilalţi să admită, fără s-o creadă nebună, că o urmărea impresia potrivit căreia trecutul nu era cu adevărat mort, că povestea se repeta şi că prin ea se repeta o răzbunare milenară?

— Şocul te-a tulburat! afirmă Delvaux, ca şi cum citise pe faţa ei gândurile ciudate care o traversau.

— Da, asta trebuie să fie. Ajută-mă să mă ridic.

Ea se simţea lovită, zbuciumată – dar intactă.

Sprijinită de braţul lui François, merse câţiva paşi, ajunse la baza scării de unde căzuse.

— N-ar fi trebuit să urci! preciză François. Este interzis. Vezi, există panouri în toate limbile!

— N-am fost atentă.

Cu paşi lenţi, ajunseră în partea de jos a ruinelor. Zărind-o pe mama ei, Nathalie se repezi:

— Mamă, dar ce.

— O simplă cădere! i-o tăie Delvaux. Fără gravitate,

nu te nelinişti, Nathalie!

— Totul va fi bine, te asigur, întări Julia. Mă duc să mă odihnesc în microbuz.

Susţinută în continuare de medic, îşi continuă drumul. Trecând de poarta leilor, realiză brusc că François o tutuise pe Nathalie, ceea ce însemna o familiaritate neliniştitoare.

Julia se opri brusc, se întoarse spre medic:

— François, mă iubeşti?

— Bineînţeles, draga mea!

Ochii albaştri-verzui ai lui Delvaux se fixară în ai ei. Dar degeaba îi scrută ochii, tânăra femeie nu reuşi să citească în ei siguranţa pe care o căuta.

Capitolul *1*

Aşezată pe terasa bungaloului ei, Julia savura cu voluptate liniştea şi blândeţea spectacolului care i se oferea ochilor. După violenţa chinuitoare din Munţii Pindului, din Delfi şi mai ales din Micene, calmul paşnic al Insulei Naxos îi permitea să regăsească acel sentiment de siguranţă, de seninătate la care aspira.

— Două zile de vis şi de odihnă cum îţi place ţie, îi spusese Nathalie vorbind despre această şedere pe Insulă.

Venind într-adevăr după accidentul din ajun, aceste două zile erau desigur binevenite.

În timp ce ceilalţi membri ai grupului se răspândiseră pentru o vizită pe Insulă, o lenevire pe plajă sau o excursie până la muntele lui Zeus, Julia ale

sese să rămână la Apolonas, locul lor de oprire, pe terasa bungaloului care-i fusese atribuit, în faţa plajei largi cu nisip fin.

Nu obosea să privească spectacolul valurilor mângâind nisipul auriu, jocul unor copii în jurul unui castel pe cale să se prăbuşească, baletul pânzelor colorate ale

vaselor de pescari profilându-se la orizont. Fără să-i acapareze atenţia, aceste imagini pitoreşti o distrăgeau, permiţându-i să-şi continue gândurile.

Gândurile, într-adevăr, năvăleau de acum înainte în mintea ei, se îmbulzeau într-o afluenţă nesfârşită. După trecerea primului şoc, reuşea să analizeze cu limpezime situaţia. Sub şocul emoţiei, impresionată de sălbăticia ruinelor de la Micene, stabilise o analogie absurdă între povestea pe care o trăia şi drama care marcase pentru eternitate cu pecetea nenorocirii celebra familie a atrizilor.

Nu, ea nu era Clitemnestra, Nathalie n-avea nimic în comun cu tragica Electra şi umbra lui Egist nu plana asupra personalităţii lui François Delvaux. Mit sau realitate, trecutul era definitiv mort, dispărut de milenii. Asta nu împiedica totuşi ca unele similitudini să rămână tulburătoare. Tocmai la Micene, exact în locul asasinatului reginei de către propriul ei fiu.

avusese accidentul şi puţin lipsise să-şi piardă viaţa – şi această dramă survenea atunci când era de două zile amanta bărbatului pe care fiica ei îl iubea.

— Avea de ce să se mire!

Sub cerul albastru, în faţa acestei plaje inundată de soare, gândurile ei sumbre aveau ceva deplasat, aproape inoportun, în acest decor de vacanţă fericită. Hotărâtă totuşi să-şi continue raţionamentul până la capăt, trecu peste această evidenţă şi se scufundă din nou în reveria ei.

Ea nu era aşadar, aşa cum vrusese să creadă o clipă, victima unei răzbunări milenare, perpetuată timp de secole după dispariţia fantomelor atrizilor! Oricare ar fi fost similitudinile destinului, accidentul ei nu era decât un incident banal survenit din neatenţie. Julia nu-şi putea alunga totuşi din minte ideea că toate astea sunau ca un avertisment. Existau prea multe coincidenţe, pentru ca totul să fie întâmplător.

Ştia dintotdeauna că, prin unele din actele noastre, ne determinăm propriul viitor. Devenind amanta lui François, ascunzând adevărul Nathaliei, înşelând-o literalmente pe tânăra fată, crea o situaţie explozivă care, prin definiţie, trebuia să explodeze într-o zi. Astfel, se găsea plasată în faţa problemei precedente.

cea care o obseda din prima secundă a acestei excursii sau aproape: era important să-i mărturisească totul Nathaliei.

În ajun, dormiseră într-un hotel confortabil din modernul orăşel Micene. Sub pretextul că-i acordă îngrijirile cerute de starea ei, François venise în camera ei. Rămăsese doar câteva minute – prea obosită, încă sub şoc şi ameţită de calmante, Julia îşi ţinea cu mare greutate ochii deschişi – cât să-i promită tinerei femei că în ziua următoare va rezolva totul.

Era de-ajuns cu minciunile, cu întâlnirile secrete în toiul nopţii. Vor dezvălui totul, îi vor mărturisi adevărul Nathaliei şi vor trăi de acum înainte la lumina zilei. De acord asupra acestui punct, cei doi amanţi se despărţiseră cu un sărut pasionat care a făcut-o pe Julia să uite momentele de groază ale zilei.

În această dimineaţă, sosind la Naxos cu un zbor intern al Olympic Airways, medicul îi confirmase decizia sa:

— Îi voi vorbi în cursul excursiei.

Sub conducerea unui ghid local, Nathalie şi François aleseseră într-adevăr să meargă pe muntele lui Zeus care, cu cei o mie de metri înălţime, domina insula şi o mare parte a Arhipelagului Cicladelor.

— N-o răni, te implor!

— Voi fi plin de blândeţe şi tact, afirmase Delvaux. Cât despre tine, draga mea, odihneşte-te bine.

— Te iubesc, François!

La adăpostul unui hangar, se îmbrăţişaseră scurt, buzele lor se uniseră într-un scurt sărut în care, totuşi, Julia pusese toată dragostea, toată pasiunea ei.

Un microbuz îi dusese din oraşul Naxos până la Apolonas, mica staţiune balneară din nordul insulei unde îşi vor petrece aceste două zile de odihnă. De acolo, toţi se despărţiseră, urmând fiecare alegerea lor. Julia rămăsese singură, aşteptând cu nerăbdare sfârşitul după-amiezii care îi va aduce înapoi pe fiica sa şi bărbatul pe care îl iubea.

Asemenea unui disc sclipitor, soarele de un roşuportocaliu se cufundă în valuri, undeva spre Insula Paros. Aşezată pe balansoarul ei, Julia, care practic nu se mişcase toată ziua, asistă în tăcere la acest fabulos spectacol. Acest soare roşiatic la orizont, această mare calmă – toate aceste imagini de carte poştală îi

strângeau inima, amintindu-şi alte clişee identice. O altă insulă, o altă ţară – un alt bărbat, în urmă cu cincisprezece ani.

De câte ori, într-adevăr, urmărise în braţele lui Karl dispariţia lentă a astrului zilei, în largul Insulei Re.

Un lung frison o străbătu, pe care vru să-l atribuie, fără să creadă cu adevărat, vântului care devenise mai răcoros. Trecutul ei ale cărui imagini încerca acum să le alunge din minte, o urmărea cu insistenţă. Orice ar spune, orice ar gândi, rămânea prizoniera lui. Era prezent acolo, trăind în adâncul fiinţei ei. Putea să-l uite un moment, să simuleze că-l ignoră, dar la cea mai mică slăbiciune, el revenea s-o tortureze, cu regrete şi remuşcări amestecate.

Nu poţi şterge amintirile cu o simplă trăsătură de condei. Chiar dacă timpul trecuse, povestea ei cu Karl, fericirea şi nenorocirea care îi succedase rămâneau pentru totdeauna parte integrantă din viaţa ei. Să încerce să

renunţe la el, însemna să mutileze o parte din ea însăşi.

— Doamnă Werner! Veniţi la cină!

De pe plajă, aflat la câţiva metri, Irman o striga. Ea îi înapoie salutul cu mâna, bucurându-se că întunericul care se lăsa îi ascundea puţin expresia gravă a feţei.

— Şi Nathalie? Şi François?

— Trebuie să apară şi ei. Veniţi să vă alăturaţi grupului.

— Sosesc, Irman. Mă schimb, şi sosesc.

Ghidul se îndepărtă, cu datoria îndeplinită. Julia rămase din nou singură. Dar, contrar celor ce spusese, nu se mişcă, atenţia ei fiind atrasă deodată de două siluete înlănţuite care apăruseră pe plajă.

Dintr-o săritură, tânăra femeie se ridică. Părăsind balansoarul, se strecură în umbra terasei bungaloului. De acolo, putea să vadă, fără să fie văzută, să urmărească aceste siluete.

— Oh, Dumnezeule! Nu!

Evident, nu le putea vedea prea bine feţele: erau prea departe, lumina în scădere abia îi lumina. Dar îndoiala pe care vrusese s-o păstreze cât mai mult timp posibil, nu mai era permisă. Această femeie şi acest bărbat care înaintau, braţ la braţ, lipiţi unul de altul, înlănţuiţi drăgăstos – acest cuplu, erau Nathalie şi François!

Julia era sigură, i-ar fi recunoscut dintr-o mie. Mersul suplu al fiicei ei, picioarele lungi şi fine, talia zveltă, le cunoştea pe dinafară. Cât despre François, cum să-i confunde lăţimea spatelui, mersul hotărât cu cele ale altuia?

Strâns înlănţuiţi, Nathalie şi François înaintau pe nisip. Mergeau pe malul apei, lăsând valurile să le mângâie gleznele goale. Umbrele lor se alungeau pe plajă, ajungând să pară în ochii speriaţi ai Juliei că ocupă tot spaţiul.

Deodată, se opriră exact în faţa bungaloului tinerei femei. Faţă în faţă, acum vorbeau. Vântul, zgomotul valurilor şi distanţa, o împiedicau pe Julia să audă conversaţia care se desfăşura. Dar tonul acestui dialog, după cum ghici în scurtele momente de acalmie, i se păru mai mult decât amical – tandru. Drăgăstos aproape.

— Drăgăstos.

Profilate pe ultimele raze ale soarelui, siluetele lui Nathalie şi François se apropiară una de alta. Cu inima sfâşiată, cu mintea în derivă, Julia îi văzu curând atingându-se uşor – pentru ce altfel, dacă nu pentru un sărut pe care şi-l imagina pasionat, înflăcărat. Sărutul tandru a doi amanţi!

— Nu!

Îi scăpă un strigăt, pe care din fericire vântul îl duse departe.

Pe plajă, cei doi se despărţiseră. Ca într-un joc de umbre chinezeşti, mâinile lor se întinseră una spre cealaltă pentru o ultimă atingere, înainte de a se

Îndepărta fiecare în direcţie opusă – pentru ca, bineînţeles, nimeni să nu-i vadă revenind împreună.

Nisipul era pustiu acum. Julia rămase un lung moment cu ochii fixaţi pe această porţiune de plajă călcată de cei doi îndrăgostiţi, apoi ochii i se umplură de lacrimi. Se lăsă să cadă pe balansoar, şi începu să plângă de disperare, cu inima frântă. Frântă definitiv.

Evenimentele din ultimele ore apăreau de acum înainte într-o altă lumină. Venind aseară la ea, jucându-i scena unei mari iubiri, François încerca doar să-i adoarmă bănuielile.

Şi Dumnezeu ştie că reuşise, deoarece nicio clipă nu bănuise că atitudinea lui nu era decât un paravan, un abil foc de paie destinat să-i ascundă un adevăr foarte diferit.

Adevărul este că o iubea pe Nathalie.

— Nathalie şi François, François şi Nathalie.

Cât de bine mergeau numele lor împreună! Cu o cruzime apropiată de masochism, Julia murmură pe tonul pe care-l iei când citeşti cronica mondenă din „Figaro”:

— Nathalie Werner şi doctorul François Delvaux au bucuria de a vă anunţa căsătoria lor, care va avea loc în intimitate la Naxos, în arhipelagul Cicladelor! Oh, Dumnezeule.

Un hohot de plâns îi strânse gâtul, cuvintele se stinseră şi lacrimile oprite o clipă reapărură în ochii ei. Plângea de durere amestecată cu furie. Plângea că se arătase atât de ridicolă – cum trebuie să fi râs amândoi de ea când, sub pretextul că-i spune adevărul Nathaliei, François o neglija pe Julia şi îşi petrecea tot timpul cu tânăra fată! Plângea totodată de ciudă – cum putuse să creadă o singură secundă că un bărbat va prefera o femeie de treizeci şi şase de ani unei tinere de optsprexece ani?

Se arătase naivă, vrednică de milă. Şi mai grav, trădase pentru nimic, pentru câteva iluzii, promisiunea făcută de a rămâne fidelă trecutului ei. Nu era decât o patetică femeie bătrână sperjură – o sărmană imbecilă care crezuse în fericire.

Câteva ciocănituri în uşa bungaloului o făcură să tresară:

— Mamă! Mamă, sunt eu!

Nathalie. Julia îşi şterse cu dosul mâinii faţa udă de lacrimi. Se pregătea să descuie uşa, când se răzgândi. Nu era în stare să-şi vadă fiica. N-ar putea suporta. Peste faţa ipocrit zâmbitoare pe care presupunea că o avea Nathalie, nu se putea împiedica să suprapună în imaginaţia ei umbra alăturată a celor două feţe de pe plajă. De furie, ar fi capabilă de orice, s-o lovească ea însăşi.

— Mamă! Ştiu că eşti acolo, mi-a spus Irman… insistă

vocea, de cealaltă parte a uşii.

Julia se sili să respire de câteva ori adânc. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar reuşi să răspundă pe un ton neutru:

— Da, sunt aici. Ai avut o zi bună?

— Oh! superbă! Îţi voi povesti. François este un tip genial, să ştii, mamă. Cu adevărat genial!

Cu o cruzime în care Julia nu voia totuşi să vadă decât inocenţă, Nathalie găsea să vorbească despre Delvaux cuvinte care nu puteaudecât s-o facă să sufere mai mult.

— Deschide-mi, mamă!

Să-i deschidă? Dar de ce? Ca să vadă spectacolul teribil al feţei ei strălucitoare? Julia îşi imagina fără greutate sub ochii fiicei sale cearcănele albastre ale dragostei. Deoarece era evident că făcuse dragoste cu François. Excursia pe muntele lui Zeus n-a fost decât un pretext. Îşi găsiseră fără îndoială refugiul în micul hotel de pe coastă. Acolo, cu fereastra deschisă spre larg, se iubiseră într-o cameră inundată de soare.

Amanţii din Naxos.

Nathalie gemuse sub mângâierile lui François. Ea îl îmbrăţişase cu pasiune, îi mângâiase spatele, pieptul, în timp ce mâinile lui abile stârniseră plăcerea tinerei.

Adevărul este că era un bun amant, cardiologul! Şi o carne atât de proaspătă ca aceea a Nathaliei îl făcuse să vibreze îndoit.

Julia închise ochii, literalmente uluită să descopere în ea atâta josnicie. Gelozia o făcea să spună şi să creadă orice! Trebuie să se fi încrezut în promisiunile lui Delvaux, ca să fie atât de crunt marcată încât să-şi imagineze în termeni aşa cruzi îmbrăţişarea fiicei ei cu medicul!

— Mamă! Dar ce tot faci acolo?

Nathalie se enervase să tot aştepte în faţa unei uşi

care rămânea cu încăpăţânare închisă. Julia se sili să-şi recapete calmul şi inventă prima minciună care-i trecea prin minte:

— Sunt obosită, draga mea. Căderea aceea de ieri, într-adevăr m-a marcat.

— Dar cina va începe curând.

— Nu mi-e foame, mulţumesc. Trebuie de asemenea să fi abuzat puţin prea mult de soare, azi. O să mă culc repede. Mâine mă voi simţi mai bine.

Îşi pusese toată convingerea în ultimele cuvinte, ca şi cum metoda celebrului doctor Cone putea să-i fie de vreun ajutor în drama pe care o trăia.

Mă voi simţi mai bine mâine. Ce ironie! Deoarece nu va fi mai bine mâine, nici în vreuna din zilele

următoare. Simpla idee de a-l revedea pe François îi strângea stomacul de durere. Cum ar suporta să-i ofere spectacolul feţei ei urâţite de lacrimi, brăzdate de riduri şi cu ochii înroşiţi? Degeaba va încerca să apară diferită, la cel mai mic zâmbet ironic din partea medicului sau al Nathaliei, nobila atitudine de indiferenţă pe care ar putea reuşi să şi-o compună ajutată de raţiune, această aparentă insensibilitate se va prăbuşi. Şi ea va redeveni ceea ce era în realitate: o amantă ridiculizată şi nefericită.

— Mamă! De ce nu-mi deschizi uşa?

Afirmaţiile ei vehemente n-o convinseseră aşadar pe Nathalie să ridice asediul.

— M-am culcat, draga mea. Dar totul va fi bine, te asigur. Noapte bună şi pe mâine.

— Mă nelinişteşti. Ţi-l voi trimite pe François.

— Mai bine nu!

Strigătul inimii Juliei se pierdu în zgomotul paşilor Nathaliei pe pavajul curţii interioare a hotelului.

— Nathalie, nu! strigă din nou tânăra femeie.

Dar fiica ei n-o auzi. Numai tăcerea îi răspunse,

tulburată de rafalele vântului care se pare că se intensificase după apusul soarelui.

Julia se sprijini cu spatele de uşa bungaloului ei. Din nou, bătăile inimii ei deveneau dezordonate.

O cuprindea o tulburare de netăgăduit la ideea de a se regăsi curând în faţa lui François care, continuând să-şi joace rolul de îndrăgostit secret, nu va întârzia să alerge la cererea Nathaliei.

Dar nu-i va deschide. Degeaba va veni să bată la uşa ei, nici măcar nu-i va răspunde. Sau mai degrabă da, pentru a avea linişte, îi va servi aceeaşi minciună ca şi Nathaliei: un abuz de soare, de-a lungul zilei, urmând căderii din ajun, sfârşise prin a o epuiza. Avea nevoie de odihnă. Medicul care era Delvaux va putea să înţeleagă asta, nu?

— Odihnă!

Hotărârea aceasta avu darul s-o liniştească şi pândi fără să tremure zgomotul paşilor lui François. El nu întârzie deloc, de altfel. După mai puţin de cinci minute de la plecarea Nathaliei, François bătea la rândul lui la uşa Juliei, a cărei imaginaţie o lua razna: Nathalie trebuie să-l fi găsit pe Delvaux în bungaloul lui; se sărutaseră, apoi îl sfătuise să meargă s-o viziteze pe mama ei.

— Julia?

— Nu! Sau mai degrabă da.

— Sunt François, draga mea. Deschide-mi.

— Nu! Eu. dorm.

Urmă o tăcere, apoi François reluă pe un ton îngrijorat:

— Dar te simţi bine?

Ce făţarnic! Ce talent! Dacă nu l-ar fi văzut pe plajă îmbrăţişând-o pe Nathalie, Julia ar fi putut să creadă fără rezerve în grija doctorului faţă de ea. Ticălosul.

— Da, sunt bine. Sunt obosită, asta-i tot.

— Ar trebui poate să te examinez. Deschide-mi, te rog!

— Nu!

Cu gâtul strâns, din nou gata să izbucnească în plâns, Julia nu mai putea să spună decât acest simplu cuvânt. Gâfâind, reţinându-şi respiraţia de teamă ca François să nu-i ghicească hohotele, se ruga în gând să plece în sfârşit.

N-avea decât să se ducă s-o regăsească pe Nathalie! Să cineze la lumina lumânărilor, între patru ochi, scăpaţi în sfârşit de bătrâna ridicolă care împiedica înflorirea dragostei lor. Da, n-are decât să plece, şi repede!

— Ce nu merge, Julia?

Se sili să răspundă, cu întreaga aparenţă a calmului:

— Totul va fi bine, nu te nelinişti. Mi-e somn, asta-i tot.

— Voi veni să te văd, imediat!

— Nu!

Prea tăios, acest răspuns era prea tăios. François va bănui ceva – dacă nu se întâmplase deja.

— Voi dormi curând, François, repetă ea. Ne vom vedea mâine.

— Eşti sigură că totul este bine?

— Sigură. Pe mâine, dragul meu.

Rostind ultimele două cuvinte, simţi un cuţit în inimă. Dar ele produseră efectul scontat. Delvaux se îndepărtă în sfârşit.

Rămasă singură, Julia se duse pe terasa bungaloului. Un vânt puternic se stârnise, care mătura nisipul plajei în rafale neîncetate. Cerul era negru, încărcat de nori care se rostogoleau bubuind. La unison cu sufletul ei. Timpul se strica, se gândi tânăra femeie.

Închise cu grijă uşa terasei şi se strecură în camera de baie. îi rămăseseră două somnifere, din acelea pe care i

le prescrisese François, ieri. Le înghiţi cu un pahar de apă – cel puţin va reuşi să doarmă în această noapte.

Capitolul 8

Ploaia bătea în acoperişul bungaloului cu zgomot de sfârşitul lumii şi Julia se trezi tresărind, cu gura cleioasă de calmantele înghiţite în ajun. Ora opt dimineaţa. Se ridică, trase draperiile: plaja din Naxos, ieri scăldată în soare, semăna cu o plajă bretonă înecată în ploaia de toamnă. Furtuna ridica marea în jerbe de spumă care se spărgeau cu zgomot pe nisip, singura diferenţă faţă de valurile de noiembrie, fiind umezeala parfumată a Greciei care continua să se simtă în atmosferă.

Tânăra femeie se strecură sub duş, al cărui jet alternativ de apă caldă apoi rece avu darul să-i redea luciditatea. Dormise aproape douăsprezece ore, şi, ca în proverb, noaptea fusese un sfetnic bun!

Nu se mai putea izola pentru a scăpa de privirile Nathaliei şi ale lui François. Există adevăruri care trebuie înfruntate, fugind de ele neavând drept rezultat decât creşterea suferinţei. Ei bine, va înfrunta adevărul, legătura de dragoste dintre fiica ei şi bărbatul pe care-l iubea. Le va privi sărutările în faţă, le va accepta mâinile strânse. Va suferi, fără nicio îndoială, dar cel puţin nu va spori ridicolul spectacolului jalnic al decăderii ei.

— Să faci figură bună!

Scundul Irman măsura cu paşi mari sala de mese pustie de la Opolonas Lodge, hotelul lor. Zărind-o pe Julia, se repezi spre ea, bucuros să găsească în fine un interlocutor:

— Ah, doamnă Werner! Ce catastrofă, nu-i aşa?

Cu un gest, îi arătă uşile cu geamuri pe care curgea ploaia, şi dincolo de ele, plaja înecată în ceaţă.

— Se poate spune că sezonul începe bine!

— Dar va trece, Irman!

— Când? Directorul hotelului, care este un vechi locuitor al insulei, mi-a confirmat că ar putea să dureze opt zile.

Julia ridică din umeri. Consideraţiile meteorologice ale ghidului n-o pasionau deloc. Avea alte griji, mult mai dramatice decât câţiva stropi de ploaie.

— Asta nu este foarte important, fiindcă plecăm mâine!

— Dimpotrivă, este foarte grav! Cu un timp ca acesta, avionul nu va putea să aterizeze. Trebuie să plecăm astăzi, cu vaporul.

Tânăra femeie nu dăduse decât o atenţie distrată tiradei lui. Ultimele cuvinte, în schimb, o făcură să tresară:

— Cu ce?

— Cu vaporul.

Vaporul. O cuprinse un tremurat. Nu mai pusese piciorul pe un vas de cincisprezece ani, de la drama trăită cu Karl. îi plăceau velierele, să le urmărească evoluând în depărtare. Dar să se apropie la mai puţin de zece metri îi provoca o spaimă de nestăpânit. Jurase să nu mai urce niciodată pe un vas!

— Asta nu este posibil. Timpul se va îndrepta. Avionul va putea ateriza.

— Nu sunt la fel de sigur ca dumneavoastră, doamnă Werner. Şi nu vreau să-mi asum riscul să dezorganizez cursul excursiei pentru o greşeală de apreciere!

În timp ce pe Julia o cuprindea tot mai mult spaima la perspectiva să se îmbarce pe vapor, Nathalie intră în sala de mese. Uitându-şi reproşurile şi frământările personale, Julia se repezi spre fiica sa:

— Nathalie! Din cauza timpului, Irman vrea să plecăm cu vaporul şi nu cu avionul, cum fusese prevăzut!

Julia n-avu nevoie să spună mai mult. Nathalie sesiză disperarea ei, deoarece cunoştea de mult timp adevărata aversiune a mamei ei pentru vase şi originea ei. Toate traseele să se efectueze cu autocarul sau cu avionul, aceasta era de altfel singura condiţie pe care Julia o pusese fiicei ei pentru organizarea acestei călătorii.

— Mama nu poate să ia vaporul! afirmă Nathalie cu hotărâre.

Irman afişă o faţă care trăda sincera lui descumpănire:

— Îmi pare rău, doamnă Werner. Dar nu putem face altfel. Întregul nostru circuit este pregătit minuţios, hotelurile sunt rezervate. Înţelegeţi-mă, nu pot.

Nathalie era pe punctul să-şi reînceapă asaltul impetuos pentru a-şi convinge interlocutorul, dar Julia se interpuse, sesizând inutilitatea unei asemenea discuţii:

— N-are importanţă, draga mea. Irman are dreptate, nu poate strica excursia colegilor noştri numai pentru că eu refuz să urc pe un vapor. Irman, o să vă părăsesc aici. Luaţi vaporul cu Nathalie şi cu

restul grupului, şi nu vă mai ocupaţi de mine. Voi aştepta ca timpul să se facă din nou frumos, şi voi părăsi Naxos cu avionul.

Se opri, deoarece François tocmai intra în sală. Surâzând cu ochii strălucind de bucurie, înaintă spre ea.

— Julia! Cum te simţi, dimineaţa asta?

Făţarnicul! Părea plin de căldură şi de solicitudine, plin de atenţie, când Julia îi cunoştea trădarea şi jocul dublu. Ar fi vrut să fugă ca să-şi ascundă lacrimile care-i urcau în ochi, să scape de privirea lui care o cucerise dar în care acum citea ipocrizie. Ar fi vrut – şi se sili totuşi la un zâmbet amabil.

— Bună ziua, François. Mă simt bine, mulţumesc.

— Doamna Werner nu vrea să plece cu noi, cu

vaporul! interveni Irman din senin.

El trebui să-i explice situaţia medicului, care înţelese într-o clipă atât motivele spaimei Juliei, cât şi faptul că nu va reveni asupra deciziei sale.

— Cred că este inutil să insistaţi, Irman. Doamna Werner are serioase motive personale pentru a refuza să se îmbarce pe vas.

— Sunt foarte contrariat! reluă ghidul. Să laşi o femeie atât de frumoasă, singură pe o insulă, ce responsabilitate!

François nu ezită. El replică prompt:

— Rămân cu ea!

Ochii lui sfredeliră pe cei albaştri ai Juliei, dar tânăra femeie nu se înşelă: ceea ce citea în ei semăna cu o sfidare.

Julia agită braţul, aproape uşurată de această plecare, după toată truda pe care o depusese ca s-o convingă pe fiica ei să se îmbarce; a trebuit să-i promită că se va alătura grupului cât mai curând posibil pentru ca Nathalie să consimtă în sfârşit să se despartă de mama ei.

Pe puntea din spatele vasului, tânăra flancată de Irman, îi răspunse cu o însufleţire gata să-şi smulgă încheietura mâinii. Trecând de limitele portului oraşului Naxos, comandantul vasului acţionă sirena. Foarte repede, vasul se topi în ceaţă.

— În fine, singuri! spuse o voce lângă tânăra femeie.

Mâna lui François se aşeză pe umerii Juliei. Ea se degajă fără blândeţe şi-l măsură pe cardiolog.

— Îţi interzic să mă atingi!

Pe figura medicului se putea citi stupoarea. În mod vizibil, nu credea ceea ce auzise, se gândea aproape la o glumă:

— Julia, draga mea.

Ea respinse din nou mâna care încerca s-o prindă pe a ei; avea un nod în gât de nelinişte şi-i venea să plângă. Renunţând atunci la toate bunele ei hotărâri, îi aruncă:

— V-am văzut, pe Nathalie şi pe tine, pe plajă.

— Cum?

— Ieri. V-am văzut. V-aţi sărutat la câţiva metri de mine. Dar fără să ştiţi, bineînţeles, că vă observam!

După stupefacţie, urmă neînţelegerea doctorului:

— Dar eşti nebună, Julia! Ce tot spui? Ieri, se făcuse seară când ne-am întors din excursia noastră, fiica ta şi cu mine. Nu puteai să ne vezi pe plajă, unde n-am pus piciorul. Şi în plus, sărutându-ne. Ai visat!

— Oh, nu mă minţi! N-am să-ţi ascult născocirile! V-am surprins, şi asta îmi este suficient!

Delvaux pălise. Dacă la început reacţionase zâmbind la acuzaţiile Juliei, iritarea lui părea să se transforme în furie:

— Ceea ce spui este o prostie şi-ţi interzic sa.

El se linişti, la fel de brusc cum se înfuriase, realizând fără îndoială zădărnicia unei asemenea izbucniri.

— Afirmi că ne-ai văzut pe plajă! Poţi să juri că ne-ai recunoscut?

Asemenea unui venin, îndoiala se insinuă deodată în mintea Juliei. Vehemenţa lui François, indignarea lui păreau atât de adevărate, încât întrebarea lui îmbrăca o importanţă considerabilă. Să jure că-i recunoscuse? Da, Julia ar fi putut jura. Deşi. Se afla la câţiva zeci de metri de cuplul care se îmbrăţişa, şi dacă siluetele i se păruseră că erau Nathalie şi François, nu putea să afirme că văzuse realmente feţele celor doi îndrăgostiţi.

Ea scutură din cap, încercând să alunge această ezitare:

— Nathalie este fiica mea. Crezi că aş putea s-o confund cu alta?

Delvaux schiţă un zâmbet ironic.

— S-o confuzi cu altcineva, sigur că nu. Dar să iei, în întuneric altă tânără de aceeaşi vârstă drept ea, atunci da!

Distincţia subtilă izbuti s-o deruteze pe Julia:

— Totuşi, sunt sigură.

Dar nu-şi termină fraza, cuprinsă deja de o teribilă nelinişte. Se putea oare să se fi înşelat? Cu toată convingerea, era convinsă de contrariul – dar prin calmul lui, prin aparenta lui sinceritate, prin pertinenţa argumentelor lui, François îi clătinase certitudinile.

Un moment, se priviră reciproc. Delvaux nu clipea, fixând-o drept în ochi. Julia a fost prima care şi-a plecat capul.

— Taxiul ne aşteaptă! spuse François.

În maşina care-i ducea înapoi la Apolonas, păstrară o tăcere încăpăţânată, izolaţi amândoi în gândurile lor care, fără nicio îndoială, se îndreptau spre acelaşi obiect.

Drumul ud şuiera sub roţile maşinii. Capre şi câteva oi rătăceau pe marginea drumului, dezorientate de această bruscă furtună.

— Parc-am fi în Irlanda! spuse în fine François.

— Nu cunosc Irlanda.

— Vom merge, dacă tu. iartă-mă, n-am spus nimic.

Zburase, frumoasa lor complicitate din zilele precedente! S-au dus planurile lor de călătorie! Dacă, din reflex, François mai evoca viitorul, era pentru a se corecta în momentul următor.

În faţa hotelului Apolonas Lodge, se despărţiră, Julia îndreptându-se direct spre bungaloul ei, fără o privire spre însoţitorul ei.

A trecut o oră. Întinsă pe patul ei, tânăra femeie asculta fără să audă ropotul ploii pe acoperiş. Dezgustul, sentimentul unei teribile descumpăniri şi îndoiala

stăpâneau inima ei. În realitate, trebuia să recunoască: nu mai ştia foarte bine cum stă. Drumul ei atât de bine trasat, atât de direct ieri, acum se estompase. Naviga la întâmplare, în ceaţă.

Erau oare Nathalie şi François cei pe care-i surprinsese ieri seară pe plajă? Acum două ore, ar fi pus mâna în foc că da. Dar acum.

Niciodată, după dispariţia lui Karl, nu se simţise atât de descumpănită. Şi apoi, altă dată se putuse agăţa de Nathalie. Fragilitatea fetiţei, inocenţa ei, nevoia pe care o avea de mama ei, au susţinut-o. Astăzi, nici măcar acest ajutor nu mai exista. Era singură, dezamăgită.

O femeie părăsită.

Camera se întunecă brusc mai mult. În fereastra deschisă apăruse silueta lui François Delvaux. Fără un cuvânt, medicul trecu peste pervaz şi se strecură în interiorul bungaloului.

Julia nu clipise, nu se mişcase. Ea nu reacţiona mai mult când Delvaux se aşează lângă ea, pe pat:

— Nu suport ideea să te simţi înşelată. murmură el. Pe tine te iubesc – restul nu sunt decât scorneli!

Cu mâinile lui răcoroase, atinse uşor faţa tinerei femei. Literalmente trădată de simţurile ei, Julia îl lăsă s-o facă. Mai mult, se abandonă mângâierilor bărbatului, îl ghidă, i le înapoie. Puţin mai târziu, trupurile lor goale se uneau într-o îmbrăţişare frenetică.

Printre sclipiri, o oarecare luciditate revenea în mintea Juliei. îşi dădea seama atunci de ceea ce se petrecea. Tulburată fizic de François, i se dărui din nou, chiar dacă nimic nu se lămurise între ei, când plana încă asupra legăturii lor umbra trădării.

— Amanţii din Naxos.

Astăzi, ei erau amanţii, François şi ea. Dar ieri, cine juca oare acest rol? Nathalie?

— Oh, nu.

Gemea, de tristeţe şi totodată de fericire. Apoi nebunia îmbrăţişării lor avea din nou câştig de cauză, o înflăcăra până într-atât încât pierdea orice noţiune despre bine şi rău.

În braţele lui François, regăsea sensul cuvântului plăcere. Niciodată, oricât de departe în urmă ajungea

amintirea ei, nu se simţise atât de copleşită de fericire, ridicată într-o altă dimensiune unde nimic nu mai avea importanţă decât mâinile lui Delvaux pe şoldurile ei, corpul lui musculos unit cu al ei. Era a lui – el era al ei. Gemeau de aceeaşi dorinţă, sufereau de aceeaşi plăcere, uniţi. Uniţi pentru câteva ore, fiindcă nu mai era pentru totdeauna.

Noaptea se lăsase peste Naxos. Rămâneau unul lângă altul, frânţi şi totodată încântaţi, ameţiţi de a se fi iubit prea mult. Pătratul de cer care apărea prin fereastra deschisă se lumina din nou de câteva licăriri de stele, însemnând plecarea norilor şi probabil revenirea timpului frumos în ziua următoare.

François se întoarse spre tânăra femeie care, cu ochii deschişi, fixa bolta cerească.

— Nu te-am înşelat! repetă Delvaux.

Era a doua frază pe care o spunea, de când sosise în bungaloul Juliei. Ca şi prima, era un adevărat ţipăt al inimii, o rugăminte pentru ca ea să vrea să-l disculpe.

— Aş vrea să te cred, răspunse ea după câteva secunde.

Şi era adevărat. Ar fi dat totul pentru a accepta această afirmaţie, pentru a recunoaşte că într-adevăr se înşelase, că nu se întâmplase nimic între Nathalie şi el.

Dar îndoiala, ticăloasa îndoială rămânea. Orice efort făcea să uite, în mintea ei rămânea gravată imaginea

acelui cuplu înlănţuit pe plajă.

— Nu eşti convinsă? reluă François. Crezi că te-aş fi putut iubi noaptea asta, gândindu-mă la fiica ta?

Julia nu găsi nimic să răspundă, împărţită, hărţuită între două impulsuri contradictorii. În faţa tăcerii ei, Delvaux părăsi patul. În umbra bungaloului, se îmbrăcă rapid. Cu inima părăsită, Julia ar fi vrut să găsească acele cuvinte care să-l reţină. Era atât de greu să-l asigure că-l credea? O simplă frază, l-ar fi reţinut – dar ea n-o găsi, sau nu putu s-o rostească, atât de puternică era otrava care o rodea.

— Regret Julia. Adio.

François dispăru pe unde venise.

Ca şi cum furtuna din ajun nu fusese decât o iluzie, soarele lumina plaja la trezirea tinerei femei. Se ridică din pat, cu tot corpul obosit şi totodată încântat. Patul purta încă urmele îmbrăţişărilor lor fierbinţi din

timpul nopţii. Din instinct, Julia se aplecă asupra pernei, inspirând cu încântare parfumul lăsat acolo de cardiolog.

— François. murmură ea.

Cât îl iubea! Şi cât suferea că nu putea să-i acorde încrederea ei! Ah, de ce nu ascultase vocea interioară care o sfătuia să fugă din această ţară înainte de a fi prea târziu!

Făcu un duş, îmbrăcă o rochie uşoară şi se îndreptă spre restaurantul hotelului Apolonas Lodge cu speranţa secretă de a-l zări acolo pe amantul ei. Dar sala mare era pustie, cu excepţia unei tinere femei care, aplecată pe fereastră, discuta în greceşte cu un interlocutor pe care Julia nu-l vedea. Când tânăra femeie se redresă, Julia încercă un adevărat şoc: această siluetă, acest mers. S-ar putea spune că era Nathalie. Era o similitudine de comportament, contrazis de fizicul tinerei grecoaice – ceea

ce explica fără îndoială de ce Julia, care o întâlnise de zeci de ori pe culoarele hotelului, n-o remarcase. În timp ce Nathalie era blondă ca grâul, într-adevăr, părul tinerei femei era un negru intens, aproape albăstrui. Tenul ei mat şi ochii negri, încheiau deosebirea de Nathalie.

Dar în întuneric, la peste zece metri, pe fondul ultimilor raze ale apusului de soare.

— Dumnezeule!

Eroarea, eroarea ei, apărea deodată flagrantă în ochii Juliei. Se ridică imediat, alergă în urmărirea tinerei femei şi o regăsi în faţa biroului de la recepţie. Aici, totuşi, când să-i vorbească, Julia se răzgândi. Ce s-o întrebe pe această necunoscută, într-adevăr? Ba da, alaltăieri, sărutase un bărbat pe plajă la ora când se însera? întrebarea era ridicolă, aproape insultătoare, şi de fapt total inutilă – Julia ştia acum că se înşelase.

François spunea adevărul: el nu se găsea pe plajă în compania Nathaliei. Şi pentru nimic, dintr-o prostie, din gelozie, Julia refuzase să-l creadă. Încăpăţânarea ei distrusese dragostea lor.

— Doamnă Werner? Ce pot face pentru dumneavoastră?

Zărind-o, portarul hotelului o salută cu amabilitatea obişnuită a grecilor. În faţa privirii lui întrebătoare, Julia improvizâ:

— Eu. Hm. Ştiţi unde este doctorul Delvaux?

— Bineînţeles. A plecat devreme în această dimineaţă cu vaporul, spre Pireu.

— A plecat? A părăsit hotelul? A lăsat un mesaj pentru mine?

Portarul cercetă raftul compartimentat.

— Niciun mesaj, doamnă Werner. îmi pare rău.

Tânăra femeie se răsucea pe călcâie când

funcţionarul o strigă:

— De fapt, doamnă Werner. Timpul s-a făcut din nou frumos şi avionul care trebuia să-l luaţi împreună cu grupul dumneavoastră, va putea ateriza la începutul după-amiezii. Pot să vă rezerv un loc?

Julia nu se gândi decât o clipă. François plecase şi fără să-i lase niciun mesaj, ce mai avea de făcut la Naxos? Nimic. Nici în Grecia, de altfel – ar fi suficient să-i telegrafieze Nathaliei decizia de a se întoarce acasă, încât să-şi poată continua liniştită călătoria.

— Da, vă rog. Rezervaţi-mi de asemenea un loc la primul zbor Atena – Paris.

Capitolul 9

Prima grijă a Juliei, sosind la Paris, fu să-i parvină Nathaliei, prin intermediul agenţiei de voiaj care organizase periplul lor şi ştia unde se găseşte tânăra fată, o telegramă în termeni liniştitori:

„Nu mai sunt destul de tânără pentru acest gen de escapadă-Stop – întoarsă în ascunzătoarea mea pentru a mă odihni – Stop-Călătorie plăcută în continuare – Stop – Mama ta care te iubeşte”.

Julia o cunoştea destul de bine pe fiica ei ca să ştie că umorul termenilor îi va linişti temerile pe care le-ar putea avea pentru sănătatea mamei ei.

Sub conducerea lui Irman, grupul era acum pe Insula Creta. Din Iraklion, Julia primi în timpul zilei un răspuns la mesajul ei:

„Păcat, păcat – Stop – Creta splendidă, timp minunat, François fermecător – Stop – Te iubesc – Stop – Nathalie”.

— François fermecător. murmură Julia, descifrând telegrama.

În ajun, aceste două cuvinte alăturate ar fi făcut-o să sară în sus. Astăzi, însă, precumpănea descurajarea.

Deprimarea. Sentimentul unei groaznice pierderi semnată de brusca plecare a lui Delvaux cu vaporul spre Pireu, anihila în ea orice reacţie. Era puţin spus că îşi reproşa – se ura de-a dreptul pentru bănuielile ei, pentru neîncrederea ei. Şi cu cât se detesta mai mult, cu atât înţelegea mai bine fuga lui François.

Pentru că fugise, era de netăgăduit. După acea ultimă noapte de dragoste, de o senzualitate voluptuoasă, intransigenţa ei în zorii zilei semnase condamnarea poveştii lor de dragoste.

Şi totuşi, ar fi fost suficient atât de puţin. Doar un cuvânt. Un gest care să-l reţină.

— La naiba!

Mototolind furioasă telegrama, o aruncă în celălalt capăt al salonului, cu dorinţa de a face un veritabil măcel în această casă în care ordinea perfectă îi provoca greaţă. Să spargă tot, avea chef să spargă tot.

Un mod, fără îndoială de a-şi potoli furia, o stăpânea. Distrugând aranjarea perfectă a decorului, dorea fără îndoială să distrugă o prea mare austeritate a vieţii ei. Simbolul reuşitei ei profesionale, acest frumos apartament pe care niciodată nu-l încălzise prezenţa unui bărbat îi va apărea de acum înainte ca o mărturie a eşecului vieţii ei private.

Un eşec, care nu era imputabil numai întâmplării dramatice care provocase moartea lui Karl. Propria ei responsabilitate era în cauză. De ce se izolase în acest turn de fildeş? De ce refuzase să înţeleagă că viaţa continua?

Eşecul era evident. La aproape patruzeci de ani, se regăsea singură părăsită de toţi. Pierdută.

Dacă reuşise să se stăpânească de-a lungul întregului zbor de întoarcere, acum lacrimile îi veneau în ochi, lacrimi de mânie şi de ciudă. Lacrimi de neputinţă şi de furie împotriva ei însăşi.

Chiar în acel moment se auzi soneria de la uşa de la intrare. Julia se grăbi să deschidă. Bravul Jean Philippe se afla în prag:

— Bună ziua, doamnă Werner. Am văzut că obloanele erau deschise. V-aţi întors? Ce mină bună aveţi!

Julia ar fi suportat totul, în afară de Jean-Philippe, şi politeţea lui excesivă! Dar în timp ce-l privea pe marele răsfăţat cu aerul de prostănac care se legăna de pe un picior pe altul în deschizătura uşii, o idee încolţea insidios în mintea ei pe care întâmplarea îi oferea mijlocul visat de a-şi descărca furia. Din disperarea ei cea mai profundă, o formă de umor devastator luă naştere: decât să spargă totul din casă, îşi va calma nervii pe seama intrusului!

Bineînţeles, să se folosească de Jean-Philippe drept derivativ, era laş şi meschin. Desigur, acest biet băiat nu merita asta şi Nathalie ar fi fost furioasă de purtarea mamei ei. Dar la război ca la război!

— O mină bună? atacă ea. Găseşti că am o mină bună? Am petrecut trei zile plângând într-o cameră de hotel! Am ochi de iepure şi nasul ca un cartof!

Prins ca de obicei pe picior greşit, Jean-Philippe bâigui:

— Dar deloc. Eu. Vă găsesc foarte frumoasă, doamnă Werner. În fine, vreau să spun.

Se întrerupse, încurcat în fraza lui, temându-se deodată că mersese cam departe. Cu o veselie care-i ascundea rău disperarea, Julia înfipse cuiul:

— Ce vrei să spui, dragul meu Jean-Philippe? Spune deschis! Cum mă găseşti? Acceptabilă?

Cruzimea termenului, înadins ales de tânăra femeie ca o provocare suplimentară, îl făcu să roşească pe logodnicul Nathaliei. Imperturbabilă, Julia continuă:

— Spune-mi sincer, Jean-Philippe… Dacă m-aş arunca

în braţele tale, cum ai reacţiona? M-ai duce pe canapea ca să mă tratezi ca pe o tânără fată, sau dimpotrivă ai pleca alergând înnebunit de acest spectacol jalnic?

Mergea departe, foarte departe, mult mai departe fără îndoială decât ar fi trebuit, parcă drogată de tristeţea ei. Spre uimirea sa, de la Jean-Philippe îi reveni liniştea.

Luându-i braţul cu un gest pentru el de o îndrăzneală excepţională, tânărul o conduse în salon:

— V-aş spune să luaţi loc, doamnă Werner! spuse el pe un ton cutezător. Şi v-aş servi un pahar de coniac pentru a vă reveni în fire.

Unind gestul cu vorba, o ajută pe Julia să se instaleze într-un fotoliu, apoi se îndreptă spre bar pentru a-i pregăti paharul cu coniac promis.

— Şi nu vărs nimic. murmură el revenind spre Julia.

Dintr-o înghiţitură, ea goli paharul. Alcoolul îi arse stomacul şi căldura lui rămase mult timp în ea.

— Este mai bine? întrebă Jean-Philippe.

— Da. mulţumesc. Scuză-mă, Jean-Philippe, sunt…

— Foarte obosită. Am înţeles.

Se priviră reciproc o clipă. În mod ciudat, rolurile se inversaseră brusc. De acum înainte, Jean-Philippe era stăpân pe situaţie şi Julia se mulţumea să-l urmeze, descoperind cu surprindere că tânărul nu era aşa de prostănac, atât de bolnăvicios de timid, cum crezuse mult timp.

Orice urmă de jenă dispărută, părea brusc sigur pe el, zâmbitor, copia portretului pe care îl descria cu regularitate Nathalie mamei ei neîncrezătoare.

— Cred că m-am înşelat în privinţa ta, Jean-Philippe! mărturisi în fine Julia.

— Nu este în întregime vina dumneavoastră, doamnă Werner. Nu eram foarte strălucitor în faţa dumneavoastră.

— Te intimidam?

El ridică din umeri, schiţând un zâmbet ambiguu:

— Se poate explica şi aşa.

Julia tresări. Hotărât lucru, tânărul acesta era mult mai subtil decât crezuse. Mânuia figurile de stil cu un talent deosebit, şi fiecare din frazele lui părea să arate un nivel intelectual remarcabil.

— Să nu-mi spui. Începu ea.

— Că am sedus fiica pentru a o avea pe mamă? Cine ştie?

Jean-Philippe se amuză o clipă de faţa îngrozită a

Juliei, apoi izbucni într-un râs sincer:

— Vedeţi, doamnă Werner, şi eu pot să vă tachinez! Nu, vă asigur, o iubesc sincer pe Nathalie. Şi fără niciun gând ascuns. Acum, vreţi să-mi spuneţi de ce plângeaţi?

— Imposibil!

Julia ezitase o fracţiune de secundă, înainte să răspundă. Dacă avea într-adevăr nevoie să se destăinuie, să vorbească despre povestea de dragoste pe care o trăise unei urechi compătimitoare, nu putea să-şi ia riscul să-i spună totul lui Jean-Philippe. Nu era singura în cauză – Nathalie, era şi ea parte componentă. Şi nu putea desigur să-i povestească logodnicului fiicei sale că aceasta nu avusese ochi în timpul întregului voiaj în Grecia decât pentru un frumos cardiolog de patruzeci de ani.

— Într-un fel, sunt în situaţia sărmanului tip care a pierdut ultimul autobuz şi nu se consolează.

Analogia era precisă. Chiar dacă metafora nu era într-adevăr limpede. Totuşi, Jean-Philippe dădu din nou dovada realei lui inteligenţe, pricepând din jumătăţi de cuvinte.

— Cine vă spune că acel autobuz era ultimul, doamnă Werner?

Julia ridică din umeri, arătându-se cu un gest

dispreţuitor al mâinii:

— Voi avea curând patruzeci de ani, Jean Philippe.

— Este vârsta când totul poate începe. Cred că, în realitate, n-aţi ratat acest autobuz – v-a fost teamă să urcaţi în el şi aţi inventat orice pretexte pentru a-l lăsa să treacă. Dar este posibil ca el să vă aştepte la următorul stop.

Julia îşi privi interlocutorul cu interes, aproape prietenos. Era perspicace, băiatul ăsta! Dacă a doua parte a analizei lui era dubioasă – François aşteptând-o pe marginea drumului, după ceea ce se petrecuse între ei? Ea nu putea să creadă. În schimb, ideea că, mai mult sau mai puţin conştient, poate sabotase ea însăşi această dragoste nu era greşită.

În realitate, îi fusese teamă, teamă de a fi infidelă trecutului, şi inventase mii de pretexte pentru a nu ceda complet.

După câteva momente de slăbiciune, Julia îşi redobândea vioiciunea, combativitatea. Îşi zori interlocutorul fără menajamente:

— Haide, micul meu Jean-Philippe, termină cu gluma! Am de lucru. Fii amabil şi lasă-mă. Am apreciat vizita ta, dar să nu abuzăm de lucrurile bune!

Paranteză închisă, îşi reluară rolurile. Jean-Philippe se ridică, lovi cu cotul paharul de coniac din fericire gol, se împiedică de covor:

— Vezi, totul revine la normal! îl ironiză Julia.

Apoi, ajunsă aproape la uşă împingându-l pe tânăr, reluă mai serios:

— Îţi mulţumesc Jean-Philippe. Nu vei şti niciodată cât de bine mi-a făcut vizita ta! De fapt, pe Nathalie ai venit s-o vezi? Ea îşi continuă excursia. Cât despre mine, m-am întors pentru că mă simţeam puţin obosită. Pe curând, Jean-Philippe.

Uşa se închise după tânăr. Julia scoase un suspin de uşurare. Pentru prima dată, trebuia să recunoască faptul că băiatul acesta venise la timp! Exact în momentul când, într-o clipă de nebunie, era pe punctul să înceapă să spargă tot ce-i cădea în mână. Ce masacru ridicol! Un simbol? se gândi ea. Simbolul eşecului ei, da! Distrusese dragostea lui François; era inutil să-şi mai răvăşească apartamentul. Şi de altfel, nu cu simboluri reîncepi să trăieşti. Este nevoie de acte. Acte de curaj.

Şi pentru a începe.

— Oh, nu! exclamă ea, îngrozită de ideea care-i trecea prin minte.

Şi totuşi, o va face. I se părea acum evident că această renaştere la care aspira, această eliberare, n-o va mai găsi aici, la Paris, dacă n-o descoperise realmente în Grecia.

Eşecul sentimental pe care-l trăise trebuia să-i servească drept lecţie. Jean-Philippe avea dreptate: provocat de îndoială, eşecul poveştii ei de dragoste cu François îşi găsea rădăcini în trecutul ei încă prea mult şi mereu prezent. În timp ce Delvaux se apropia de ea, mai întâi îl respinsese, drapată în vălurile ei de doliu. Mai sigură de ea însăşi, mai puţin marcată de trecutul ei, ar fi putut înfrunta cu capul sus o eventuală rivalitate cu Nathalie.

În realitate, era responsabilă de toate aceste încurcături. Atitudinea lui François faţă de fiica ei era pur amicală, presupunerile ei nu se bazau pe nimic. Alta în locul ei le-ar fi înlăturat fără ezitare. Dar cincisprezece ani de singurătate o amorţiseră în sens propriu – o făcuseră stângace, prostănacă şi stupidă.

Cum să clădeşti un viitor, pe baze atât de fragile? Voia să reînceapă să trăiască? Voinţa era importantă, dar nu era de-ajuns. Înainte de toate, era important să

exorcizeze trecutul.

Trebuia mai întâi să alunge demonii care o hărţuiau.

Cu un gest hotărât, branşă robotul telefonic. Caseta se derula; o mică lumină roşie se aprinse. Julia îşi drese glasul şi, stăpânindu-şi tremurul vocii, spuse:

— Mulţumesc pentru apelul dumneavoastră. Nu uitaţi să-mi lăsaţi un mesaj după semnalul sonor.

Şi întrerupse înregistrarea, cu o mână care tremura, fără să adauge obişnuita frază adresată lui Karl. Nimeni nu-şi va da seama, fără îndoială, nici măcar cei apropiaţi. Dar pentru Julia, această încălcare a unui obicei bine stabilit era esenţială: prima ei acţiune de femeie liberă.

Îl pierduse pe François din prostie. Dacă soarta voia să-i acorde o altă şansă, n-o va mai rata.

Aerul mării îi lovi faţa. Un aer iodat, pătrunzător, care n-avea nimic de-a face cu aromele plăcute ale Greciei. Impulsionată de acest aflux de oxigen, inima ei bătea într-un ritm susţinut care-i sporea şi mai mult

emoţia care o înăbuşea. Nu mai venise aici de cincisprezece ani – dar i se părea că fusese ieri, atât de vii rămăseseră emoţiile trecutului.

Un pod înlocuise întrebuinţarea bacurilor. Legată de acum înainte de pământ, de această limbă imensă de beton, Insula Re îşi pierduse puţin din aspectul ei misterios de santinelă veghind pentru eternitate intrarea portului La Rochelle.

— Sosesc, Karl… murmură Julia.

Era umbra dispărutului, pe care se ducea s-o caute pe această insulă. Nu pentru a celebra acolo cultul memoriei lui, ci pentru a-i spune în sfârşit adio. Să-i accepte moartea, fără a se mai amăgi cu iluzia unei eventuale întoarceri. Acolo se oprise viaţa ei, într-o zi de iunie. De acolo, şi numai de acolo ar putea reîncepe să

trăiască! La St. Martin, călcând pe propriile ei urme, va găsi curajul să reînceapă totul.

Avu o ultimă ezitare la intrarea pe pod. Haide, ar putea încă să renunţe, să-şi abandoneze planul şi să se întoarcă la Paris. Julia închise ochii, cumpănind scurt. Claxonul imperios al unei maşini diesel trăgând o rulotă decise pentru ea. Apăsă pedala de acceleraţie. Micul ei Golf porni la asaltul impresionantei arhitecturi de beton care lasă insula la cheremul hoardelor de turişti. Altă dată, insula Re avea

autonomia ei, dar de acum înainte nu mai era decât o suburbie a oraşului La Rochelle.

Nimeni nu mai revenise vreodată în căsuţa din port, de care îngrijea întotdeauna soţia unui pescar din St. Martin. Ca şi Julia, părinţii lui Karl hotărâseră să nu mai pună piciorul pe insulă. La moartea lor, o lăsaseră moştenire Nathaliei şi Julia se gândise întotdeauna că fiica ei era cea care va pune capăt într-o zi tristei faime a acestei locuinţe. Dar iată că destinul hotărâse altfel.

Cheia mare de la intrare ruginea sub piatra de deasupra uşii. Scârţâi îngrozitor în broască. Uşa batantă rezistă o clipă, apoi cedă sub presiunea tinerei femei.

În acelaşi timp cu un miros îngrozitor de aer închis, tot trecutul sări în faţa Juliei. Cu respiraţia tăiată, împietri în prag, atentă. I se părea că aude vocea lui Karl, salva de înjurături fals furioase pe care le debita de fiecare dată când soseau aici şi când îndreptându-se pe dibuite în întuneric, se lovea dureros de un fotoliu vrând să meargă să deschidă obloanele camerei.

Julia inspiră adânc, încercând să asculte de raţiune: camera era pustie, ceea ce auzea era doar zgomotul

urcând din port. Aşteptă un moment pentru ca ochii să se poată obişnui cu întunericul, merse fără să se

lovească de ceva, să deschidă obloanele.

Lumina invadă camera, alungând fantomele.

— Doamnă Werner! Dacă ştiam.

Brava femeie care întreţinuse casa – vizibil fără să se obosească – apăru în faţa ferestrei. O lungă, interminabilă jumătate de oră, Julia avu de suportat vorbăria ei. Cum se simţea doamna? Şi Nathalie? Trebuie să fi crescut, mititica!

— Are optsprexece ani.

— Optsprezece ani? Ultima dată când am văzut-o de-abia mergea! Cum trece timpul, nu-i aşa, doamnă Werner?

— Mie îmi spuneţi? Voi merge să cumpăr câte ceva. Vreţi să-mi pregătiţi o cameră în acest timp?

— Bineînţeles! Cu plăcere! Sunt foarte mulţumită să vă revăd aici. Bine. Vă pregătesc camera dumneavoastră? În fine, aceea pe care o ocupaţi cu bietul domn?

Julia încuviinţă. În mod curios, această aluzie la trecutul ei fericit nu-i provocă nicio suferinţă, n-o chinui – terapia începea oare să-şi arate roadele?

— Da, camera noastră! se limită să spună.

* * *

Julia cină într-un restaurant din port. Mulţimea de turişti nu invadaseră încă insula. Primii vizitatori îşi anunţau sosirea pentru începutul lui iulie: rămânea încă o săptămână scurtă de amânare, timp în care insula Re mai era uşor frecventabilă.

Când tânăra femeie părăsi restaurantul, se înserase. Căluşeii aşteptau copiii coloniilor de vacanţă, în parchingul portului. Muzica lui obsedantă ajungea în cel mai mic colţişor din St. Martin, concurând cu plesnetul vântului în catarge.

Julia merse un timp de-a lungul digurilor care dominau marea. Apoi, atrasă ca de un magnet, sfârşi prin a se întoarce pe chei. Încă o clipă de ezitare, şi coborî una

din scările care ducea la pontoanele plutitoare. Zeci de veliere erau ancorate acolo, ca altă dată vasul lui Karl.

Făcu un tur al portului cu privirea. Cincisprezece ani trecuseră, dar abia dacă se miră să revadă ancorat în acelaşi loc, silueta familiară şi caracteristică a „Rechinului” lui Karl, vândut puţin după accident.

Julia se apropie. Nu, nu se înşela. Acest vas croit pentru cursele de coastă, fusese construit în atât de puţine exemplare, în anii patruzeci, încât devenise un obiect de colecţie, astfel că îndoiala nu era permisă. Pe puntea de lemn se deschidea intrarea îngustă a rufului

care ducea în cabină. Singura concesie modernismului admisă de Karl a fost doar un hublou plasat pe latura punţii, ca să lumineze partea din faţă a cabinei. Coca vasului vopsită în albastru închis, puntea perfect întreţinută, catargul înalt şi profilat – nu, nimic nu fusese schimbat. În afară de nume: velierul se numea „Julia”, pe vremuri. Tânăra femeie îşi miji ochii. În lumina scăzută a înserării nu zărea decât ultimele litere – R şi E.

Se apropie mai mult. Un băieţel apăru pe puntea „Rechinului”; el o privi îndelung, în timp ce ea se apleca pentru a descifra noul nume al velierului lui Karl.

— Dumnezeule!

Strigătul care-i scăpase, îl făcu pe copil să tresară. Inima Juliei începuse să bată mai repede. „Julia” devenise „Clitemnestra”, numele reginei atrizilor, asasinată la cererea fiicei ei în palatul său din Micene! Acest uluitor semn al destinului suna ca un semnal în mintea Juliei: dovada că părăsind Grecia, nu rupsese pe de-a-ntregul cu ce trăise acolo.

Şi dacă Jean-Philippe văzuse limpede? Şi dacă îl va regăsi pe François, într-o zi?

— Oh, ar fi prea frumos!

Capitolul 10

Mai mult decât trosnetele mobilei de lemn din casa veche, decât plesnetul corzilor de catarg ale vaselor – mai mult chiar decât povara amintirilor din această cameră unde petrecuse atâtea nopţi fericite în braţele lui Karl, o întrebare chinuitoare o ţinu trează pe Julia până în zorii zilei: ce se aştepta oare de la ea? Ce nouă încercare îi pregătise destinul?

Ghicise de la început acest vas ancorat sub ferestrele casei sale, fostul velier al lui Karl, „Julia" devenit „Clitemnestra" era un semn plasat în drumul ei. Nimic din viaţa ei în cursul ultimelor zile nu se dovedise fără urmări: nici acest voiaj în Grecia hotărât de Nathalie, dar care făcuse să-l întâlnească pe François, nici peripeţiile din această excursie care, de la Micene la Naxos, o apropiase apoi o îndepărtase de

Delvaux. Nu, nimic nu părea gratuit, totul părea hotărât dinainte, după un plan stabilit – dar de cine, de fapt?

De vechii zei ai Olimpului, dispăruţi de secole, dar a căror amprentă rămânea încă atât de tangibilă în inima oraşelor Greciei antice? De hazard? De Dumnezeu? Julia n-ar fi ştiut să spună. Şi ce importanţă avea de fapt numele care i se dădea? Ceea ce conta era forţa acestei puteri superioare, solicitările neîncetate cărora, tânăra femeie o simţea, trebuia categoric să se supună.

Incapabilă să mai rămână culcată, Julia se ridică. Se îmbrăcă rapid şi ieşi din casă. Se făcea ziuă deasupra portului St. Martin. Pe puntea traulerelor lor, pescarii îşi pregăteau plasele, gata să plece imediat ce se deschide ecluza. St. Martin, într-adevăr, nu este un port la apă liberă; intrările şi ieşirile sunt marcate de ritmul mareelor. La nivelul cel mai scăzut al fluxului, o ecluză închide intrarea îngustă de acces; porţile ecluzei reţin destulă apă

pentru a menţine pe linia de plutire vasele amarate. Când mareea urcă şi când nivelul se egalizează între ocean şi port, căpitănia deschide ecluza. Timp de două sau trei ore, trecerea este liberă, apoi se închide din nou, până la fluxul următor.

— Bună ziua, doamnă Julia! Sunteţi matinală!

Soţul menajerei o salută pe Julia, o invită cu un gest să urce la bordul traulerului său şi, în faţa refuzului ei, sări pe chei. Moş Galven îl cunoscuse pe Karl când era copil. Cu el făcuse Karl primele ieşiri pe mare, el îl ajutase să-şi aleagă velierul, înainte de a o iniţia pe Julia în plăcerile navigaţiei.

— Sunt mulţumit să vă revăd, doamnă Julia! afirmă el cu căldură. A trecut mult timp.

— Cincisprezece ani.

— Ştiu. N-am uitat nenorocirea.

În timp ce bătrânul pescar continua să vorbească, Julia căută cu privirea „Clitemnestra”. Coca albastru-închis a velierului se legăna încet pe valuri.

Un semn – acest vas era un semn. Şi evidenţa îi apăru. După întâlnirea cu François, care acţionase ca un fel de catalizator, întoarcerea ei pe Insula Re, acest velier era a treia etapă a eliberării ei. Ca un călăreţ care trebuie să urce din nou pe cal după o cădere ca să-şi învingă teama, trebuia să-şi încheie purgatoriul la bordul Juliei”.

Numai gândul de a urca pe acest velier şi a ridica pânzele o îngrozea. Dar de acum înainte era sigură: viitorul, viitorul ei, era răsplata.

Îşi reprimă un frison şi încercă să-şi stăpânească vocea:

— Spuneţi-mi, tată Galven, ştiţi cui aparţine Julia” acum?

— Oh, nu mai este „Julia”. I-au dat un nume

caraghios, „Climan…”

— „Clitemnestra”. Este numele uneia dintre prietenele mele. Al cui este, astăzi?

— Fiului lui Bremont! N-o să mă credeţi, dar nu navighează niciodată cu el. Cred că-i este teamă. Este un tip mai special.

Familia Bremont era cunoscută de toată lumea la St. Martin. Proprietari ai două restaurante din port, unui magazin de suprastructuri pentru nave şi ai unei galerii de tablouri, erau notabilităţile micului oraş. Pe vremuri, Julia şi Karl erau foarte apropiaţi de Pierre Bremont, cel căruia moş Galven îi spunea cu un uşor dispreţ „fiul Bremont”.

Pierre avea reputaţia că nu-i plăceau prea mult femeile, ceea ce în această ţară unde familia era leagănul a toate, îi atrăsese rezerva compatrioţilor săi. Dar, artist până în vârful unghiilor, acestuia nu-i păsa ce se spune despre el. Nu trăia decât pentru pictura sa, uimitoare pânze frizând suprarealismul pe care le picta de dimineaţă până seara, închis în atelierul lui.

Julia îşi luă rapid rămas-bun de la moş Galven, se repezi spre extremitatea cheiului unde se înălţa vechiul turn pătrat de veghe, ocupat în prezent de

Pierre Bremont. Era abia ora opt dimineaţa şi totuşi începu să bată fără ezitare în impresionanta uşă de lemn întărită cu ferecături.

— Este deschis! strigă o voce.

Julia intră, urcă scara şi pătrunse într-o încăpere imensă cu geamuri pe cei patru pereţi, unde lucra pictorul.

În cincisprezece ani, Pierre Bremont nu se schimbase. Continua să plutească în haine prea mari pentru el, insensibil la înfăţişarea lui. În St. Martin se spunea că nu doarme niciodată, pictând ziua şi străbătând portul cu paşi mari în timpul nopţii. În căutarea unei scurte aventuri, spuneau gurile rele. În căutarea unei

inspiraţii cvasimistice, credea mai curând Julia, impresionată de faţa numai piele şi os, cu ochii mari cerniţi de vizionar, a lui Bremont.

— Eu sunt. Începu ea.

— Julia Werner. Ştiu. Te aşteptam, Julia.

Uimirea o împietri pe tânăra femeie:

— Mă aşteptai? Ieri încă, nici măcar nu ştiam dacă voi reveni într-o zi la St. Martin!

— Totuşi.

Cu un gest, Pierre Bremont arătă o pânză agăţată în fundul atelierului. Julia se apropie. Tabloul reprezenta

O femeie blondă ţinând cârma unui velier conturat ca „Rechinul”; având toate pânzele întinse, vasul se îndrepta direct spre un bărbat brunet, ieşind din valuri asemenea unei insule în plină mare.

Trăsăturile bărbatului brunet erau vagi. Ale femeii, în schimb, o intrigară pe Julia. Acei ochi albaştri, părul tăiat scurt, acea bărbie ridicată ca o provocare.

— Sunt eu!

— Da, tu. Nu te-ai schimbat, Julia! spuse Bremont, ca o confirmare.

— Dar Pierre, ce.

Bremont o întrerupse:

— Ecluza se deschide într-o jumătate de oră, Julia. Nu ai timp decât să te pregăteşti. Iată cheile cabinei. Copiii portului se amuză adesea pe vasul pe care-l cred părăsit. Dar, în realitate, este în perfectă stare. Vânt bun, Julia!

Fără să-i mai acorde vreo atenţie, se întoarse spre pânza la care lucra. Julia rămase un timp cu braţele atârnând, de-a dreptul stupefiată de scena care se desfăşurase. Bremont putea oare să ştie ce venise să caute pe Insula Re? Cum ghicise că tocmai la bordul velierului lui va găsi în sfârşit eliberarea la care aspira?

Dar, tocmai ca în halucinaţia ei de la Micene, acest mister nu avea nicio explicaţie raţională. Aşadar, în

zadar îşi mai punea întrebări. Bremont însuşi, aflat totuşi în centrul problemei, n-ar fi putut să-i răspundă.

Cu cheia „Clitemnestrei” în mână, Julia se îndreptă spre scară. Punea piciorul pe prima treaptă, când Pierre adăugă:

— Sunt mulţumit să te revăd, Julia. Te iubeam mult. L-am iubit mult şi pe Karl – era un prieten din copilărie. Dar cred că este bine să întorci în sfârşit această pagină.

Julia părăsi turnul pătrat cu senzaţia stranie că nu mai este cu adevărat stăpână pe acţiunile ei. Înainta de acum înainte ca pe nişte şine, fără să se mai teamă, sigură că totul mergea în direcţia cea bună. Cu un pas sigur, coborî scara dând spre pontoanele plutitoare şi se îndreptă spre „Clitemnestra”.

Velierul se legăna uşor când puse piciorul pe punte. Ieri încă, era îngrozită la simpla idee a acestui ruliu, dar îşi regăsi într-o clipă uşurinţa obişnuită pe care o avea înainte.

Să ridice vela pe catarg, să prepare focurile, vela triunghiulară din faţă; să strângă parâmele – toate astea îi luară jumătatea de oră rămasă până la deschiderea ecluzei. Când traulerul lui moş Glaven trecu prin faţa ei, scuturând velierul, era gata de plecare.

Micul motor al „Rechinului” demară la prima solicitare, dovadă că Bremont spusese adevărul privind întreţinerea vasului său. Julia desfăcu parâmele şi se angajă spre şenalul portului.

Ca o palmă violentă, aerul din larg îi lovi faţa îndată ce trecu de protecţia digurilor portului St. Martin. Nici măcar nu consultase buletinul meteorologic, la căpitănia portului. Dar văzând contururile coastei, la dreapta ei, nori

mici risipiţi pe un cer uniform albastru, ştiu că timpul va fi frumos.

Vântul sufla constant din sud-vest. Julia ridică pânza mare, preferă marele foc din spatele velierului velei triunghiulare din faţă, dificil de manevrat singură, şi se îndreptă direct spre larg, cu toate temerile dispărute.

Farul de la Baleines clipea la orizont, ghid fidel urmat de generaţii de marinari. Julia îndreptă velierul spre sud-est, cu ochii fixaţi asupra formei Insulei Re care prindea contur în depărtare. Navigase toată ziua, luptând singură cu fantomele trecutului ei, care una

câte una, o regăsiseră în larg. Din această luptă fără milă când de zeci de ori s-ar fi putut prăbuşi, apăsată de amintiri, de remuşcări şi de regrete, sfârşise prin a ieşi învingătoare, în sfârşit liniştită.

Îi rămânea o ultimă probă de înfruntat, căreia îi cunoştea locul şi ora. Se va petrece cam în zece minute, în dreptul stâncilor de la capul Baleines, locul exact unde, acum cincisprezece ani, un val o ridicase pe Julia” şi-l aruncase pe Karl în mare.

Ca un licean superstiţios pariind pe numărul câinilor care îşi ridică laba în faţa unui anumit felinar, pentru a evalua nota la probele de bacalaureat, ştia că dacă trecea fără necazuri acest cap, viaţa ar putea reîncepe pentru ea.

Spaima ei vizibilă ar fi făcut să zâmbească pe oricine, dar ea cunoştea importanţa acestei încercări.

— Cinci minute. Patru.

Numărase literalmente secundele care o mai despărţeau de acel grup de stânci din larg unde se petrecuse drama, când atenţia îi fu atrasă brusc de o vedetă albă oprită în dreptul farului.

Dar n-avu timp să se ocupe mai mult de prezenţa acestui intrus: ajungea într-adevăr la locul pe care-l visa în fiecare noapte. Cu ochii închişi, ar fi putut descrie nuanţele

apei în acel loc, coloritul irizat al

recifurilor care ajungeau doar la câţiva metri sub coca vasului. Era aici. Aici se deschiseseră valurile, înghiţind bărbatul pe care-l iubea.

Regăsind gesturile trecutului, coborî repede pânzele. Vasul mai înaintă un timp din inerţie, timp pentru Julia să lanseze motorul şi să efectueze o întoarcere. Ca şi altă dată, naviga mult timp, cu mişcări largi circulare, în jurul zonei dramei – pândind ca odinioară, încercând să descopere un semn de viaţă, urma unei speranţe.

Soarele se cufunda în valuri, inundând orizontul cu raze de foc, când abandonă această căutare nostalgică.

— Adio, Karl! murmură ea.

De data asta, era într-adevăr vorba de un adio definitiv. Karl era mort, admitea în sfârşit. Dispăruse şi ea putea reîncepe să trăiască.

Julia opri motorul, ridică din nou pânza mare, şi puse cap spre port. În spatele ei, motoarele puternice ale vedetei albe zbârnâiră, ca şi cum pilotul nu aşteptase decât plecarea „Clitemnestrei” ca să ridice ancora la rândul ei pentru a se întoarce în port.

O mână de turişti o salutară cu câteva aplauze când tânăra femeie efectuă o manevră perfectă la intrarea în port.

Trecând prin faţa turnului pătrat, adresă un semn amical siluetei lui Pierre Bremont care se profila în spatele geamurilor atelierului lui. Ghidată de nu se ştie ce intuiţie, el văzuse limpede – cu excepţia unui detaliu: în tabloul lui, femeia blondă naviga în direcţia unui bărbat brunet. Or Karl era blond.

— Îţi iert greşeala, Pierre.

Ultimul cuvânt i se opri în gât. Oh, nu, pictorul nu greşise! Bărbatul brunet pe care-l pictase pe pânză o

aştepta pe Julia la bordul vedetei albe, nemişcat în mijlocul şenalului.

— François!

— La dispoziţia dumitale, doamnă Werner! strigă cardiologul sărind cu îndrăzneală la bordul „Clitemnestrei”.

Împărţită între dorinţa de a sări de gâtul lui Delvaux şi necesitatea efectuării ultimelor manevre de acostare, Julia rămânea înmărmurită, nemişcată în mijlocul punţii.

— Parâmele! strigă o voce venind dinspre vedetă.

Julia ridică ochii. Nathalie îi indica geamandurile alungite de care avu exact timpul să se fixeze înainte ca vasul să se lovească de marginea cheiului.

— Sunteţi stângace, doamnă Werner! o ironiză Jean Philippe, apărând la rândul lui pe puntea vedetei.

Asta era prea mult pentru tânăra femeie. Între râs şi plâns, alergă să se arunce în braţele lui François. Din toată uluitoarea înlănţuire a ultimelor evenimente, nu reţinea decât un lucru: el era acolo, lângă ea – pentru ea.

— Şi Grecia? murmură ea.

— Hm. Fără suspiciunile tale, această ţară îşi pierdea din interes.

— Şi Nathalie?

— A vrut să se întoarcă împreună cu mine. Jean Philippe îi lipsea.

— Şi.

Cu un deget pus peste buzele ei, o făcu să tacă:

— Ajunge cu întrebările. Un sărut.

Valurile legănau uşor velierul albastru-închis. Tânăra femeie se abandonă îmbrăţişării lui François. Amanţii din Naxos vor fi asemenea celor din insula Re

— Şi din mii de alte locuri.

Vrăjile trecutului dispăruseră, umbra Electrei nu mai plana asupra iubirii ei. Pentru Julia, viaţa putea reîncepe!

Sfârşit